

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 42

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 93.)

Ἡ κυρά - Ρενώδη ἐνήργει οὕτω ἀπὸ καλωσύνης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συμφέρον. Ἄμα εἶδε ποία ἦτο ἡ πτωχὴ ἐκείνη ἐπαῖτις, τὴν ὁποίαν ἐκ φιλάνθρωπίας εἶχε περιθάλψῃ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὠφεληθῇ σημαντικῶς ἀπὸ τὸ παράδοξον τοῦτο περιστατικόν.

Ἡ ζωηρὰ καὶ ἐξημμένη φαντασία της, — φαντασία γυναικὸς μεσημβρινῆς, — τῇ ἐπαρουσίαζεν ἀπὸ τώρα τὸν υἱὸν της περιβεβλημένον ὑψηλὸν ἀξίωμα ἐν τῇ αὐλῇ, τὸν ἀδελφόν της μέγαν καὶ πολύν, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀρχόντισσαν ἰσχυράν, καὶ δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ὠραίου τούτου ὀνείρου : ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα, εὐτυχοῦσα ποτέ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν εἶχον περιποιηθῇ καὶ βοηθήσῃ εἰς τὴν δυστυχίαν της. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ ποικίλῃ τὴν εὐνοίαν της δι' ὑπερβολικῶν περιποιήσεων, παρῶν δὲ ἀναταπαύστως καὶ τὸν Οὐγονέτον νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ὁ τίτλος τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ της, εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα· ἐδέχθη ὅθεν ὡς συνοδὸν τὸν Οὐγονέτον προθυμότετα. Μετ' αὐτοῦ θὰ ἤδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ Γκυ, καὶ τὸ ταξίδιον θὰ τῇ ἐφάνετο οὕτως ὀλιγώτερον μακρὸν καὶ ἐπίπονον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡρώτα ἀπληστώως τὴν Γλυκερίαν περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν προσφίλῃ της υἱόν.

Ἦτο ὑψηλός ; δυνατός ; εὐμορφος ; γενναῖος ;...

Ἡ Γλυκερία, ὅσον διὰ τὰ πρῶτα, ἀπεκρίνετο καταφατικῶς : Ὁ Γκυ ὑπερέβαλεν ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας του κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ κατὰ τὴν ρώμην· ἄσχημος δὲν ἦτο διόλου, ἀλλ' ὅσον διὰ γενναῖος, ἂ, ὅχι, οὔτε ἰδέα ! Δὲν ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ αὐτὴν τοὺς πελέμους καὶ τὰς μάχας, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ ἀδελφός του, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε, ποτέ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ μάθῃ μίαν τέχνην, ἢ ὁποία τον κατεδίδακε νὰ ζῇ δια-

κῶς ἐν τῷ μέσῳ ξιφῶν καὶ δοράτων... — Θὰ το ἔλεγε διὰ νάστειυθῇ, ἢ διότι θὰ ἤθελε νὰ φορῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸν θώρακα τῶν ἱπποτῶν, ἀντέτεινε ἡ κόρη.

Ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἔσειε τὴν κεφαλὴν :

— Ἄ, μὰ ! Ὁ Γκυ ἦτο εἰλικρινής· δὲν του ἄρεσαν τὰ ὅπλα· δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ βλέπῃ τὰς λογχομαχίας καὶ τὰ ἄλλα πολεμικὰ παιγνίδια, ποὺ ἐξετρέλλαιναν τὸν Γωλτιέρο, καὶ ἔλεγε : « Ἄς τοὺς νὰ βγάλουν κανένα μάτι, γιὰ νὰ γελάσω ! »

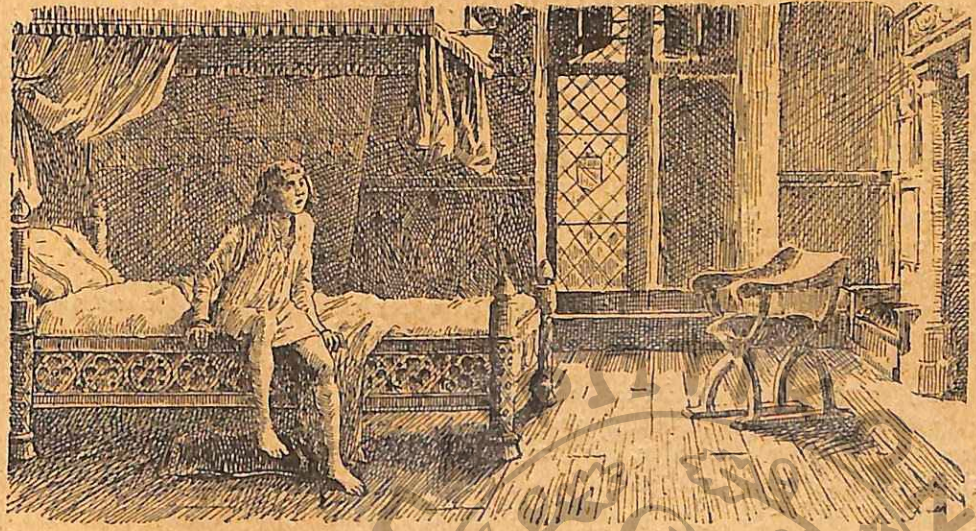
— Περιέργον ! ἐψιθύριζεν ἡ εὐγενὴς

σύντροφός του. Εἶνε μελαγχροινός, ὅπως ἐκεῖνος ;

— Ὅχι, δέσποινα· εἶνε ξανθός, πολὺ ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια.

— Τότε λοιπὸν δὲν ὁμοιάζει οὔτε ἐμένα, οὔτε τοῦ πατέρα του, ἔλεγε στενάζουσα καὶ ἀπηλπισμένη ἡ ἀτυχὴς Μαργαρίτα.

Ἐν τούτοις ἄλλο δὲν ἐπόθει, εἰμὴ νὰ ἐπαιδῇ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν υἱὸν της. Διὰ τοῦτο, μόλις ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπεχαιρέτισε τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτὴν, καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Οὐγονέτου, ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν κο-

« Ὁ Γκυ ἔκραξε : Γωλτιέρε ! Γωλτιέρε ! » (Σελ. 99, στήλ. 6^η.)

δέσποινα· ἡ ἀνατροφή λοιπὸν ἔχει μεγαλύτεραν σημασίαν ἀπὸ τὴν γέννησιν, καὶ ἕνας λέων, ἂν ἀνατραφῇ μαζὶ μὲ πρόβατα, θὰ χάσῃ τοὺς ὀνυχας καὶ τοὺς δόντας του ;..

Ἡ Γλυκερία, παρατηρήσασα ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἔκαμνε πολὺ μελαγχολικὴν τὴν ἀσθενῆ, ἐθεώρησε καλὸν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τῇ ὁμιλῇ μόνον περὶ τῆς καλωσύνης, τῆς φαιδρότητος καὶ τῶν ἄλλων προτερημάτων τοῦ παιδικοῦ της φίλου.

— Εἰς τὸ πρόσωπον μου ὁμοιάζει ; ἡρώτα ἡ δυστυχὴς μήτηρ· δὲν τον εἶδα καλὰ, καθὼς ἐστέκετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν

νιορτώδη ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, φεῦ ! ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων τοῦ υἱοῦ της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ Μάστορ-Πέτρος ἐταξίδευσεν μετὰ χύτην ἀσυνήθην διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε κἂν λεωφορεῖα ὑπῆρχον, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας εὕρισκοντο εἰς πρωτογενὴ κατάστασιν.

Ἀλλὰ καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, ἐν βαλάντιον καλῶς ἐφωδιασμένον ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ θαύματα . . . σχετι-

έχει έργα τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων, δηλαδή τῶν τελευταίων αἰώνων πρὸ Χριστοῦ. Εὕρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, — ἀλλ' εἰς μίαν παρακμὴν ὑπενθυμίζουσιν πολὺ τὴν ἀκμὴν. Διότι, ἀν οἱ καλλιτέχναι τῆς περιόδου ταύτης δὲν εἶχον πρωτοτυπίαν καὶ δὲν παρήγον τι νέον, ἀντέγραφον ὁμῶς πιστῶς, καὶ πολ- λάκις μετ' ἐντελείας, τὰ ἔργα τῶν προ- γενεστέρων μεγάλων καλλιτεχνῶν. Πολ- λά τοιαῦτα βλέπομεν εἰς τὴν Αἰθουσαν τοῦ Ποσειδῶνος, μὲ καλλοιὴν δάνειον, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν παύει διὰ τοῦτο νὰ εἶνε καλλονή. Ὑπάρχουν π. χ. τρία ἀγάλματα Ἑρμοῦ περικαλλεστάτα, (ἀρ. 240, 241 καὶ 243) τὰ ὁποῖα καὶ τὰ τρία, εἶνε μιμήσεις ἔργων τοῦ Δ' αἰῶνος. Τὸ πρῶτον εὐρέθη ἐν Ἀταλάντῃ, τὸ δεύτε- ρον ἐν Αἰγίφῃ. Ὁ Ἑρμῆς ἔχει καὶ εἰς τὰ δύο τὴν αὐτὴν περίπου στάσιν, τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς τὸν Ἑρμῆν προηγου- μένης αἰθούσης, ἐκράτει δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς βαλάντιον (ὡς Κερδῶς), διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον (ὡς Ἀγγελος.) Τὸ τρίτον εἶνε ἀγάλμα Ἑρμοῦ οὐ κρι- οφόρου, εὐρέθη ἐν Τροιζηνίᾳ. Ὁ θεὸς φέρει χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁ- μοίον μ' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ γραμμικ- τοσήμου. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει κηρύκειον, διὰ τῆς δεξιᾶς κρα- τεῖ κρινὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἶνε ἔργον ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, κατ' ἀπομίμησιν, ὡς εἴπομεν, ἀγάλματος τοῦ Δ' αἰῶνος. Θε- ωρεῖται δὲ κατὰ τοῦτο σπουδαῖον, ὅτι μᾶς παρουσιάζει μίαν παράστασιν Ἑρμοῦ κριοφόρου ὁλως νέαν. Πρὸ τούτου, ἐγνώ- ριζαμεν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Ὀνάτα, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν κρινὸν ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Καλάμιδος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Τώρα ἔχο- μεν καὶ τρίτον Κριοφόρον, ἀγνώστου καλλιτέχνου, κρατοῦντα τὸν κρινὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἴτε πρωτότυπα, εἴτε ἀντίγραφα, τὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα πα- ρουσιάζουν οὕτω μίαν νέαν καὶ ἀγνωστον παράστασιν, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, διότι προσθέτουν κάτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης καὶ ἡ ἀνέκδοτος τῶν χαιρετίζε- ται μετὰ δικαίου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν φιλοτέχνων.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἐν ἀγάλμα νέου ἀν- δρός, (ἀρ. 244) εὐρεθὲν ἐν Ἑρετρίᾳ, ἔργον τοῦ Α' αἰῶνος, μὲ περικαλλεστά- την κεφαλὴν, ὑπενθυμίζουσιν τὴν κεφα- λὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Ἐν ἄλλο ἀγάλμα νεανίου πολεμιστοῦ (ἀρ. 246) ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, φαίνεται ἀντί- γραφον ἔργου τοῦ Λυσίππου. Τρίτον ἄ- γαλμα νεανίου ἀθλητοῦ (ἀρ. 248) καὶ τοῦτο ρωμαϊκόν, εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ὑπενθυ- μίζει τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τέχνην, τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς τὴν πρώτην αἶθουσαν.

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Χειμῶνιασε καὶ φεύγουν τὰ πουλιά·
Γοργὸς ὁ γερανὸς τὰ πελαγώνει·
Ἡ φλύαρη χελιδονοφωλιά
Χορτάρισε παντέρημη καὶ μόνη.

Τοῦ σπίνου χάθηκ' ἡ γλυκεῖα λαλιά,
Φοδῆθηκε ὁ μελισσοουργὸς τὸ χιόνι,
Κ' ἡ σουσουράδα 'ς τὴν ἀκρογιαλιά
Δὲν τρέχει, δὲν πηδᾷ, δὲν καμαρώνει.

Σ' τῆς λυγαριᾶς τ' ὁλόερον κλαδί,
Τοῦ φθινοπώρου φτωχικὸ παιδί,
Ὁ Καλογιάννης πρόσχαρος προβάλλει.

Μὲ λόγια σιγαλὰ καὶ ταπεινά,
Μικρὸς προφήτης φτερωτός, μὴνᾷ
Τὴν ἀνοίξῃ ποῦ θὰ γυρίσῃ πάλι.

[Ἐκ τῆς «Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ'

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 91.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΜΕ ΒΩΙΔΑΜΑΣΑΝ

Ἐν ᾧ ἡ οἰκογένεια Μασσα! καὶ οἱ ἄλλοι ἄποικοι προσεπάθουν νὰ καταστή- σουν ὅσον τὸ δυνατόν ἀντιώτερον τὸν βίον εἰς τὸ Μασσαχώριον, ὁ Ἑρρίκος εἰργά- ζετο εἰς τὸ μεταλλεῖον. Διὰ πολλῶν δο- κιμῶν ἐπείσθη, ὅτι ἀφνονον ἦτο τὸ ποσὸν τοῦ χρυσοῦ, τὸ ὁποῖον περιείχεν ἡ χρυ- σοφόρος φλέψ τοῦ μεγάλου βράχου. Πέριξ τοῦ χρυσορυχείου ἔστησεν ἰσχυρὸν περί-βολον ἐκ πασσάλων, ἐν συνεργασίᾳ δὲ μετὰ τοῦ Βέμπερ κατεσκεύασε παραπήγ- ματὰ τινα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ χρυσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξῷ, εἴτε μόνος εἴτε μετὰ τὸν Γεράρδον, διεσκέδαζε π λ ὡ ν τὴν ὁμῶν τοῦ ποταμοῦ ἐντὸς ξυλίνου πλυ- τηρίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον διήρχετο ἰσχυρὸν ρεῦμα ὕδατος· ἐλάσματα ἀπὸ λευκοσίδη- ρον ἐκράτουν τοὺς μικροὺς βώλους καὶ τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Μετὰ δεκαπέντε δὲ μόνον ἡμερῶν ἐργασίαν συνέλεξεν ἕξ χιλιόγραμμα καὶ ἥμισυ τοῦ πολυτίμου μετάλλου.

Ὁ αἰρνίδιος οὗτος πλοῦτος ἐγέννησε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς ἀποίκους, ἐπέ- τρεψε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ φροντίσουν ἐκεῖ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔστεροῦντο εἰς τὴν χώραν τῶν Βυτόκων· πραγματικῶς, πολλὰ σκεύη ἢ ἀντικείμενα ἀπαράιτητα εἰς τοὺς πολιτισμένους λαούς, τὰ ὁ- ποῖα ἀγοράζομεν ἢ ἀντικαθιστῶμεν ὁσά- κισ παρουσιάσθη εὐκαιρία, ἔλειπον τώρα· ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα ὁμῶς καὶ τὰ μηχανή- ματα δὲν ἔλειπε τίποτε· ἔπειτα δὲ ἡ τε- ραστία γονιμότης τοῦ ἐδάφους, ἡ ἀφρο- νία τῶν λαχανικῶν, τῶν ὀρνίθων καὶ ὡ- ὦν, τοῦ κυνηγίου, τῶν ὀπωρικῶν, τὰ ὁ- ποῖα ἐπρομήθευσον εἰς τὴν ἀποικίαν πλου- σιοπαρόχως ὁ ἐκτεταμένος λαχανόκηπος, ὁ ὀρνιθὼν, τὸ δάσος καὶ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ἅτινα ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ ἔχη φυτευμένα πέριξ τῆς κατοικίας, κα- θίστανον περιττοὺς ὅλους ἐκείνους τοὺς προμηθευτὰς, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται διὰ μιᾶς ὅπου ὀσφρανθοῦν νέον συνοικισμόν. Ἐν τούτοις ὅχι σπανίως ἐνεθυμοῦντο οἱ φίλοι μας τὴν ἀ γ ο ρ ἶ ν τῆς Κλαϊν- δόρπης, τὸ καπνισμένον μαγαζεῖον ἐνὸς Λεθαντίου. Οἱ παρισινόι ὅταν εἶδον τὸ παράξενον ἐκεῖνο ἀνακάτεμα πραγμά- των ὁλωςδιόλου ἀσυμβιβάστων, ἐγέλασαν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἐβράδυναν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν, διότι εἰς τὰ σκονι- σμένα βῆθη τοῦ ὑπῆρχον καὶ σκεύη μα- γειρικὰ καὶ παντεῖα εἶδη παντοπωλείου καὶ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Τὸ περίφημον τοῦτο κατάστημα τοῦ

Λεθαντίου Ναοῦρ ἐπεσκέπτετο πρὸ πάν- των ἡ Μαργαρόνα, τὴν ὁποίαν ὁ τετρα- πέρατος ἰδιοκτήτης τοῦ ἐπιθε ν' ἀγοράζῃ καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχρησίμευσον εἰς αὐτὴν ὁλως διόλου. Ὅταν δὲ αὕτη ἐπαρπαυεῖτο τώρα ὅτι δὲν εὕρισκε κα- νὲν κατάστημα νὰ ψωνίσῃ ὅ, τι ἐχρειάζετο, ὁ Γεράρδος τὴν ἐπέριχε, ἐνθυμίζων εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἀχρηστὰ πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε φορτώσῃ ἡ εὐγλωττία τοῦ Ναοῦρ.

Ἐν τούτοις εἶχε δίκαιον ἡ δυστυχὴς Μαργαρόνα νὰ παραπονῇται, καὶ ἔλεγε: — Ὅταν κανένας ἄλλων κόπο δὲν κάνη παρὰ νὰ κάθῃται 'ς τὸ τραπέζι, θαρρεῖ πῶς τὸ φαγητὸ ἔρχεται ἐμπρός του ἐτοι- μο καὶ μονάχῃ του. Μ' αὐτὸ δὲν γίνε- ται, ἀκούστε τὴν Μαργαρόνα ποῦ σας τὸ λέγει. Πῶς νὰ μαγειρεύω μὲ χαλα- σμένη κατασρόλα; Ὁ μύλος τοῦ καφέ ξεχαρβαλώθηκε· τὴν γὰν εἶνε γιὰ πέ- ταμα· τὸ φαράσι ἔμεινε χωρὶς χέρι· τὰ σπέρτα μοῦ ἐτελείωσαν! Τούλάχιστον νὰ φρόντιζε λιγάκι καὶ γιὰ μᾶς ὁ κ. Βέμ- περ!.. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μυαλὸ θη- λυκὸ· ἀξίζει ὁλόκληρον κατάστημα σιδη- ρικῶν· μὰ τώρα βλέπετε ἔδωκε τὸν νοῦν του 'ς αὐτὸ τὸ χρυσορυχεῖο!

— Μὴν παραπονεῖσαι, καλὴ μου Μαργαρόνα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χρυσορυχεῖο θὰ βγάλωμε εὐμορφὴ καὶ λαμπρὸ χρυσάρι· καὶ μ' αὐτὸ ἅμα γυρίσῃς 'ς τὴν πατρίδα, θὰ γίνῃς μεγάλη καὶ τρανὴ κυρία.

— Δὲν λέγω, τώρα ὁμῶς περνῶ ζωὴ βασανισμένη.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς; Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἑρρίκος καὶ ἐγὼ θὰ πάμε πρὸς τὴν θάλασσαν· ἔχομε καὶ ἄλλας ἐργασίας καὶ θὰ φροτίσωμε νὰ προμηθευθοῦμε καὶ ὅ, τι μᾶς λείπει. Μιὰ λέξι μονάχα νὰ εἰπῇς, σὲ παίρνομε μα- ζὶ μᾶς καὶ θὰ εὕρωμε κανένα ἀτμόπλοιο νὰ σὲ στείλωμε 'ς τὴν πατρίδα.

— Ἐγὼ νὰ φύγω μόνη μου; εἶπε προσβληθεῖσα ἡ Μαργαρόνα, καὶ νὰ με διώξετε, πάλι νὰ ἰδοῦμε ἀν θὰ φύγω. Σεις εἰσθε ἡ οἰκογένειά μου. Ἀχ! ἐ- μένα νὰ μοῦ μιλάτε ἔτσι ποῦ σας ἀνέ- θρεψα μὲ τόσο ἀγάπην...

— Σὲ πειράζω, καίμην Μαργαρόνα, τὸ ξεύρεις πόσο σ' ἀγαποῦμεν ὅλοι.

— Ἀν εἶνε ἔτσι, καλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα καταπραυνθεῖσα· λοιπὸν θὰ πάτε 'ς τὴν χώρα; Τί καλὰ ποῦ θὰ κάμετε!.. Ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω πολλά, πολλά πράγματα. Μὰ ποῦ θὰ τα βάλετε; θάχε- τε τόπο νὰ τα φέρετε;

— Κάμε ἓνα κατάλογον ὅσον θέλεις μεγάλον. Θὰ πάμε μὲ μίαν μεγάλην βωδάμαξαν, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρω- μεν καὶ ἄλλα μηχανήματα· τὰ μαγει- ρικά σου σκεύη καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι προ- μηθεῖαί σου θὰ χωρέσουν, μὴν ἀνησυ- χεῖς.

Πραγματικῶς, μετὰ ὥριμον σκέψιν εὐ-

ρέθη ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέσον νὰ ἐξ- ακολουθήσουν ἐπωφελῶς τὰς μεταλ- λευτικὰς ἐργασίας, ἦτο νὰ προμηθευ-θοῦν τελειότερα μηχανήματα, ἐξοδεύ- οντες μέρος τοῦ συλλεχθέντος ἤδη χρυ- σοῦ· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ σταλοῦν οἱ δύο ἀδελφοί, διὰ νὰ πωλήσουν τὸν ἀκατέρ- γαστον χρυσὸν εἰς τὴν πλησιέστεραν παραλίαν πόλιν καὶ νὰ φέρουν ἀπ' ἐκεῖ ὅλα τ' ἀπαιτούμενα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐξεκίνησαν ἐπὶ με- γάλῃ καὶ ἰσχυρᾷ ἀμάξῃ, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τρεῖς ζεύγη βοῶν· τούτους ὠδή- γει ὁ Μπολόλος, βοηθούμενος ἀπὸ δύο ἄλλους ἰθαγενεῖς· ἄλλο μέσον μεταφο- ρᾶς δὲν ἦτο δυνατόν· πρῶτον διότι ἔ- πρεπε νὰ παραλάβουν μαζί τῶν τροχῶν ἀρκετάς· εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην εἶνε δυνατόν νὰ βαδίξῃ κανεὶς ἡμέρας, ἐβδο- μάδας, μῆνας ἐνίοτε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καλύβην τινὰ ἢ οἰκνὴν ποτε ἀνθρωπίνην κατοικίαν· ἔπειτα εἶχον ἀνάγκην πολλοῦ τόπου διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μηχανη- μάτων, προσεῖτε δὲ οἱ δρόμοι κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἐπέτρεπον ἀπὸ τὴν βαρεῖαν βῶ δ ἄ μ ἂ ξ ἂ ν.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Μπο- λόλου, τοῦ γεωγράφου τῆς ἀποστολῆς, τὸ ταξίδιον ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀκτὼ περίπου ἡμέρας· ἐτήρουν δὲ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα· ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν χαυραγὴν καὶ διέτρεχον ὁδὸν εἰς πύρρον περισσό- τερον διάστημα· ὅταν ἡ θερμότης ἐγί- νετο ἰσχυρά, ἔκαμον σταθμὸν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν καί, εἰ δυνατόν, πλησίον ἐνὸς ρυακίου· ἐν ᾧ δὲ τὰ ζῶα ἐδοσκαν, ἡ ἐλού- οντο ἢ περεδίδοντο εἰς τὸν ὕπνον διὰ νὰ ἀνακτήσουν δυνάμεις, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔκα- μνον τὸ αὐτὸ, ἀναπαύομενοι ὅπως σκωθοῦν δροσεροὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ Ζοῦμπος, εἰς ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Μπολόλου, διακεκριμένος μαθητὴς τῆς Μαργαρόνας καὶ τοῦ Βρανδεβέν, εἶχεν ἐκλεχθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν μαγειρικὴν του ἱκα- νότητα καὶ διὰ τὸν ἥμερον καὶ φιλήσυ- χον χαρακτῆρά του. Ἐν ᾧ ὁ σύντροφός του Τιρικὴ ἐφρόντιζε διὰ τὰ ζῶα, αὐτὸς ἠτοίμαζε τὸ γεῦμα, ἡ ἀπὸ κυνήγιον τὸ ὁποῖον ἐφόνευον καθ' ὁδόν, ἡ ἀπὸ ἰχθῶς τοὺς ὁποῖους συνέλαμβανε διὰ τῶν χει- ρῶν του μὲ καταπληκτικὴν ἐπιδεξιότητα, ἡ τέλος ἀπὸ διάφορα χορταρικά τὰ ὁ- ποῖα συνέλεγεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὀσφραίνό- μενος αὐτὰ ὡς ἀνιχνευτικὸς κύων.

Ὁ Γεράρδος διεσκέδαζε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του. Ἡ μόνη του λύπη ἦτο ὅ- τι δὲν εἶχε μαζί του καὶ τὴν Κοραλίαν διὰ ν' ἀπολαύσῃ μαζί τῆς τὰς ἐκπλή- ξεις καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς δυσκολίας τοῦ ταξιδίου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἑρρίκος, ὅστις εἶχε προμηθευθῇ βιβλίον τινὰ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὴν μονοτονίαν τοῦ τα- ξιδίου, ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην τῶν προσφιλῶν του συγγραμμάτων. ὁ Γε-

ράρδος μετεχειρίζετο τὸν Ζοῦμπον ὡς βι- βλίον διασκεδαστικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς τυπωμένους τόλους. Ὁ Ζοῦμπος οὗτος ἦτο δεκαοκτὼ περίπου ἐτῶν νέος, ὕψη- λος καὶ δυνατός, ἔχων τὴν φιλοδοξίαν νὰ νυμφευθῇ διὰ νὰ γίνῃ πλούσιος. Τὸ σκεδὸν τὸν τοῦτο ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν νεαρὸν κύριόν του.

— Τί; Ζοῦμπο! εἶπεν οὗτος· θέλεις νὰ πανδρευθῇς διὰ χρήματα; Ἐνας νέ- ος μὲ καρδιὰ σὰν ἐμένα; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα. Ἀλλὰ, δὲν μοῦ λές, ποῦ θὰ τὴν εὕρῃς τὴν προίκα; Τρέχει 'ς τὰ βου- νὰ ἐδῶ καὶ 'ς τὰ λιβάδια;

— Ὅχι, ὄχι. Μάσσα ντὲν κατάλαβε Ζοῦμπο. Ζοῦμπο ντὲν πάρη προίκα. Ζοῦμ- πο πληρώσῃ ἀκριβὰ πατέρα ἀρραβωνια- στικῆς του: ἓνα τράγκο, τρεῖς κασι- κες, ντίο κάπες μάλλινες· γέρο Γκαϊ- "Αἰ ντὲν ντῖνε λιγώτερο κόρη του Μπα- μπᾶ. Ζοῦμπο πρέπει κερτίσῃ λεπτά.

— Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν βλέπω πῶς θ' ἀποκτήσῃς περιουσίαν, ἀφ' οὗ διὰ νὰ πανδρευθῇς θὰ δώσῃς ὅ, τι ἔχεις καὶ ὅ, τι δὲν ἔχεις.

— Μάσσα ντὲν καταλαβαίνει; Εὐκο- λο πρᾶγμα. Σὰν ἔκουν καλὴ τύχη Μπα- μπᾶ καὶ Ζοῦμπο καὶ κάμουν πολλές κό- ρες, ἂς βάλῃ Μάσσα μὲ νοῦ του πόσα κοπάντια γκίντια καὶ πόσες μάλλινες κά- πες τὰ πάρουν γιὰ γκηρατεῖά τους. Ντὲν τυμᾶται Μάσσα Γκαϊ- "Αἰ 'ς ἐ χωριὸ Χονδροκεφάλων; Εἶκε ντεκα- πέντε κορίτσια· Μπα-μπᾶ μικρότερη ἀπὸ ὅλες· κανέναν ἀγχόρι· γι' αὐτὸ εἶνε πλού- σιο. Αὐτὸ τὰ πῇ τύχη!

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΜΗΜΗΠΕΣ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

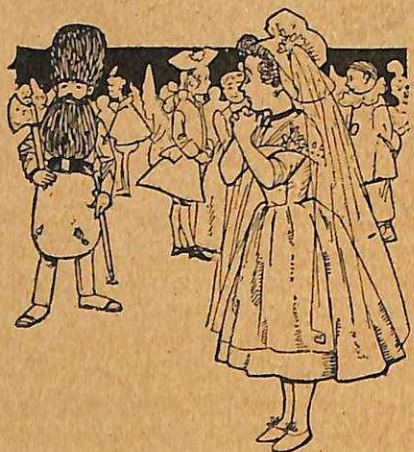
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, 8 ἐτῶν. — ΣΤΡΑΤΗΣ, 7 ἐτῶν.
— ΜΗΜΗΠΕΣ, 1 ἔτος. (Βαθὸν πρόσωπον ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του.)

ΣΤΡΑΤΗΣ — Ἰανουάριος, 31 ἡμέρες.
Φεβρουάριος, 29 ἡμέρες. Ἀπρίλιος, 30 ἡμέρες... Πῶς γίνεται αὐτό, νὰ μὴν ἔ-

χουν όλοι οι μήνες τες ίδιες ημέρες ; Άλλοι είνε μεγάλοι, άλλοι είνε μικροί.

ΒΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Αυτό, Στρατή μου, δέν είνε καθόλου παράξενο. Νά, και οι μήνες είνε σαν και 'μās. Δέν έχομε όλοι τώ ίδιο ανάστημα. Κιτάξε: εγώ φθάνω εως τό χέρι τής πόρτας' εσύ φθάνεις λίγο ψηλότερα από τό τραπέζι, και ο Μπεμπές μόλις φθάνει ως τήν καρέκλα...

ΣΤΡΑΤΗΣ. — Τότε λοιπόν ο Φεβρουάριος είνε... είνε ο Μπεμπές τών μ η ν ω ν !

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΛΛΑΜΠΟΥΑΣ

Τήν Πέμπτην τής Τυρινής, ή μικρά Φώφη επήγεν εϊς τόν παιδικόν χορόν τής θείας τής.

Κατά συμβουλήν τής παιδαγωγού τής, ή όποία είνε Έλβετίας, είχε μεταμφιεσθή εϊς χωρικήν νύμφην τής Έλβετίας. Έφορούσεν άσπρον φουστάνι, κόκκινον ζι-πούνι και ένα τούλινον πέπλον με μίαν ιδιόρρυθμον καλύπτραν εϊς τό κεφάλι. Ήτο χαριτωμένη.

Εϊς τόν παιδικόν χορόν, δέν ήτο μόνον αυτή μεταμφιεσμένη. Ήτο και ένας μικρός Πιερρότος κατάλευκος και ένας Άρλεκίνος, με φόρεμα αποτελούμενον όλω από μικρά κομματάκια πολύχρωμα και ένας άρχαϊός Μακεδών, με χρυσήν περικεφαλαίαν και ένας Ίππότης με βελουδένιαν στολήν και μεταξωτόν μανδύαν και μία μικρά Άνθόπωλις, και ένας άρχαϊός Έλλην, με χιτώνα και ιμάτιον, ο όποιος ήτο ο ώραιότερος απ' όλους. Πόσοι, πόσοι μεταμφιεσμένοι !..

Άλλ' ή μικρά Φώφη ένα μόνον παρακολουθεϊ διαρκώς με τούς οφθαλμούς, διότι αυτός τής κάμνει πολύ μεγάλην εντύπωσιν.

Φορεϊ στολήν Γάλλου σκαπανέως, άντιγράψας τόν άγαθόν και γενναϊόν έκείνον Βιλλαμπούαν τών «Περιπετειών» τού Ρογγέρου». Τόν ένθυμεϊθε ;

Άλλα εϊς τήν μικράν Φώφην δέν κάμνει εντύπωσιν ούτε ή άσπρη του ποδιά, ούτε ο πέλεκυς, τόν όποιον κρατεϊ, ούτε ο ύψηλός του σκούφος, ο τριχωτός. Όχι!

ή μικρά Φώφη θαυμάζει μόνον τήν γενειάδα του.

Ω, τί άφθονη, τί μακρυά γενειάς ! και με πόσην σοδαρότητα και υπερηφάνειαν τήν φέρει ο μικρός Βιλλαμπούας !

Και όσφ περισσότερον τόν βλέπει ή μικρά Φώφη, τόσον περισσότερον τής φαίνεται ότι τον γνωρίζει !.. Ναι, καλέ ! είνε ο Γεώργιος, ο συμμαθητής τού αδελφού τής, με τόν όποιον, πρό ενός άκόμη μηνός, επαιζεν εϊς τό σπίτι...

Ναι, αλλά ο Γεώργιος δέν είχε τότε ούτε μιά τρίχα... Πώς απέκτησεν έξαφνα τόσα γενειά και μουστάκια ; Νά πής ότι έφορούσε προσωπίδα ; όχι ! ήτο με τό πρόσωπόν του... Μυστήριο !

Η μικρά Φώφη δέν ήμπορεϊ νά το εξηγήση και εύρίσκεται εϊς μεγάλην άμχανίαν.

Έν τώ μεταξύ, ο Βιλλαμπούας χορεύει, πηδά, κάμνει χίλιες τρέλλες. Τρώγει ένα σωρό γλυκίσματα, πίνει δύο-τρία ποτηράκια λ ι κ έ ρ, ένα ποτηρί βυσσινάδα και... τί συμβαίνει ;

Η γενειάς, ή ωραία γενειάς, ή μαύρη γενειάς, ξεκολλά και πίπτει.

— Χά ! χά ! φωνάζει τότε χειροκροτούσα ή μικρά Φώφη 'άμ' καλὰ τό έλεγα εγώ, πως δέν μπορούσε νά βγάλη γενειά τόση γρήγορα !..

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

— Απόψε θά μασκαρευθώμε και θά γυρίσωμε τά σπίτια! προτείνει ο Άλέκος τό τελευταϊόν Σάββατον.

— Βέβαια ! λέγει ο Μίμης.

— Έννοείται και γάρ ! λέγει ο Πέτρος.

— Εγώ θά γίνω ούραγγοτάγγος ! λήγει ο Άλέκος.

— Εγώ άρκούδα ! λέγει ο Μίμης.

— Κ' εγώ κροκόδειλος ! λέγει ο Πέτρος.

Εμσκαρευθήσαν όπως είπαν, άλλ' ο πλέον επιτυχημένος ήτο ο Κροκόδειλος. Είχε μίαν θαυμασίαν ούράν, διὰ τήν όποιαν πολύ υπερηφανεύετο.

Οι τρεις φίλοι χαλούν τόν κόσμον εϊς τούς δρόμους. Κυνηγούν τούς ανθρώπους, τρομάζουν τά παιδιά, κτυπούν τά κουδούνια, και όπου τούς άνοίξουν, αναβαί-

νουν επάνω και τα κάμνουν θάλασσα. Σωστοί μασκαράδες, τελοςπάντων.

Κτυπούν και εϊς ένα σπίτι τής έδου Φειδίου. Είνε άργά πλέον, μεσάνυχτα περασμένα. Ο ύπνρέτης, ο όποιος προφανώς διέκοψε τόν ύπνον του, τούς άνοίγει τήν θύραν μουρμουρίζων. "Όταν είδεν έμπρός του όλόκληρον θηριοτροφεϊόν, τὰ έχασεν' άλλ' έγκαίρως ένθυμήθη ότι είνε Άποκρηά, και ο άνθρωπος συνήλθε ..

— Δέν δέχονται απόψε μασκαράδες ! τούς λέγει 'αύριο νά έλθήτε.

— Τούς γνωρίζομε και θάνεβούμε, λέγει ο Ούραγγοτάγγος. Όρίστε, τί τρόπος είνε αυτός :

— Μά κοιμούνται !..

— Άς ξυπνήσουν, λέγει ή Άρκούδα, και έμβαίνει. Οι σύντροφοι τήν ακολουθοϋν. Φωνές, καλό... Ο ύπνρέτης θυμύνει, τούς πετᾷ έξω, και κλείνει τήν θύραν, με όρμήν. Άλλοίμονον ! Ο Κροκόδειλος δέν έπροφθασε νά έβγη όλόκληρος, και ή θύρα τόν έπιασεν από τήν ούράν.

Κτυπᾷ, φωνάζει, τίποτε. Ο ύπνρέτης δέν έχει καμμίαν όρεξιν νάνοίξη πάλιν. Ο Ούραγγοτάγγος και ή Άρκούδα τρέχουν, διὰ νά μή τούς συλλαβή ο άστυφύλαξ, πού βλέπουν από μακριά...

— Σταθήτε ! τούς φωνάζει ο Κροκόδειλος' ή ούρά μου ! ή ούρά μου !

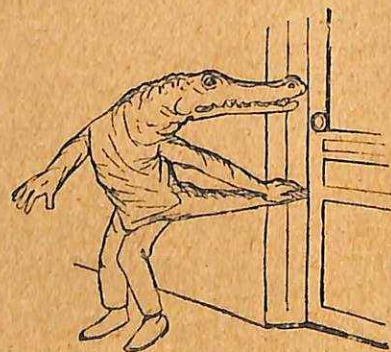
Άλλά έκείνοι φεύγουν και άκόμη φεύγουν... Ο δυστυχής Κροκόδειλος δέν ήξεύρει πλέον τί νά κάμη. Ευχαρίστως θά έδιδε τήν ούράν του, χάριν τής έλευθερίας του' άλλὰ είνε δυνατή, και όσφ νά έτραβούσε, δέν έχόπτετο... Έξακολουθεϊ νά κτυπά και νά φωνάζη... Νά και ο Άστυφύλαξ !.. Οι σύντροφοι έχουν φύγη πλέον... Ο Άστυφύλαξ πλησιάζει, βλέπει, εξετάζει, βγάζει τό ξιφός του και... κόπτει τήν ούράν τού Κροκόδειλου.

Ο Πέτρος, νομίζων ότι ο άγριος Ά-

στυφύλαξ θά του κόψη και κανένα πόδι, κλαίει και φωνάζει άκόμη περισσότερον.

— Πώ, πώ, τί δειλός πού είσαι, καί μένε ! τού λέγει ο Άστυφύλαξ.

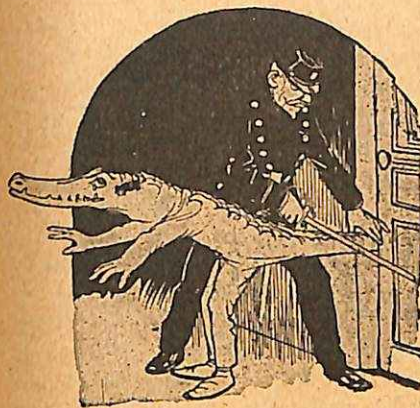
— Δέν είμαι δειλός, άπαντᾷ ο Πέτρος' είμαι... κ ρ ο κ ό... δ ε ι λ ό ς !

στυφύλαξ θά του κόψη και κανένα πόδι, κλαίει και φωνάζει άκόμη περισσότερον.

— Πώ, πώ, τί δειλός πού είσαι, καί μένε ! τού λέγει ο Άστυφύλαξ.

— Δέν είμαι δειλός, άπαντᾷ ο Πέτρος' είμαι... κ ρ ο κ ό... δ ε ι λ ό ς !

Έννοείται, ότι τό υπόλοιπον τής νυκτός, ο κ. Κροκόδειλος διήλθεν εϊς τό κρατητήριο.

ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ...

Τήν πρώτην Κυριακήν έπρόκειτο νά γίνη ή επίσημος εισόδος τού Καρναβάλου. Δέν έγινεν όμως τήν ήμέραν εκείνην, ένθυμεϊθε, εξ αίτίας τής βροχής.

Έν τούτοις ο κόσμος είχεν εξέλθη, με τήν έλπίδα ότι ή βροχή ήμπορούσε νά παύση, και ή Πλατεϊα τού Συντάγματος εγέμισεν.

Εϊς τήν Πλατεϊαν, έκτός τής μεγάλης Έξέδρας, ήτο και μία άλλη μικρά, παράδοχος, εϊς σχήμα άεροστάτου, τό ό-ποϊον άντί σκαφιδίου, είχεν άποκάτω μίαν εύρύχωρον βάρκαν. Και μέσα εϊς αυτήν τήν βάρκαν έκάθηντο οι θεαταί.

Η βροχή, άντι νά παύση, εδυνάμωσε. Μετ' ολίγον ήτο σωστός κατακλυσμός, και οι εϊς μάτην περιμένοντες τόν Καρναβάλον, όπου φύγη - φύγη !

Τότε ο μικρός Γιάγκος, ο όποιος έφευγε πλατς-πλούτς, ήκούσθη λέγων :

— Τί εύτυχισμένοι αυτοί πού πήραν θέσεις 'ετή μικρή εξέδρα !.. Τώρα θά φύγουν με τή βάρκα !..

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ο Τάκης θέλει και καλὰ νά γίνη μασκαράς, διὰ... νά τρομάξη τὰ δέλφια του.

— Στάσου λοιπόν νά σε κάμω εγώ Διαβολάκι, τού λέγει ο Νίκος. Θά πᾶς σιγά - σιγά 'ετό δωμάτιο πού παίζουν, θάνοίξης έξαφνα τήν πόρτα και θά παρυσιασθής... Πώ, πώ ! τί έχει νά γίνη !

Κατενθουσιασμένος ο Τάκης, στέκεται και τόν μεταμορφώνουν... Ο Νίκος τού μουντζουρνεί τό πρόσωπον, τού κολλᾷ δύο κέρατα, τού βάζει μίαν ούράν μακρύν... Τί επιτήδειος πού είνε ο Νίκος ! Με τό τίποτε εκεί, σου έσκάρωσε ένα Διαβολάκι, μὰ ένα Διαβολάκι, πού ήμπορούσε νά τρομάξη και μεγάλους...

— Κατέβασέ μου τόν καθρέπτη νά ιδώ πώς είμαι ! λέγει ο Τάκης.

— Έννοια σου και είσαι πολύ καλός' μόνον πήγαινε Σου είπα τί θά κάμης...

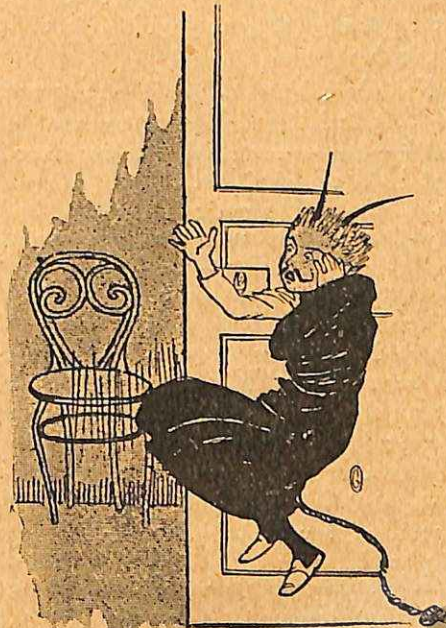
σιγά-σιγά... θάνοίξης έξαφνα τήν πόρτα... και θά ιδής τί έχει νά γίνη !

Ο Τάκης ύπακούει' προχωρεϊ σιγά - σιγά εϊς τόν διάδρομον, στέκεται ολίγον απέξω από τήν θύραν, διὰ νάκούση τί κάμνουν μέσα, και άμα έκρινε κατάλληλον τήν στιγμήν, άνοιξεν άποτόμως...

— Μάνα μου !.. Μάνα μου !.. ά !.. ά !.. άααα !..

Ποιός φωνάζει ; ποιός τσιρίζει έτσι ; Τά μικρά άδελφια τού Τάκη, θά 'πήτε.

Όχι, καθόλου' φωνάζει ο ίδιος ο Τάκης' και φωνάζει έξω φρενών από τήν φόβον του... Τά πόδια του παρέλυσαν.

και δέν είμπορεϊ νά προχωρήση ούτε βήμα... Μόλις ήρε τήν δύναμιν νά ξανα κλείση τήν θύραν, καθώς τήν άνοιξε, και νά μείνι έκεί καρφωμένος, παραλυμένος και φωνάζων...

Μὰ τί είχε συμβή λο ιπόν ;

Θαύμα ! καθώς άνοιξεν, ένας Διάβολος, ένας φοβερός Διάβολος με άγριον πρόσωπον, με κέρατα και με ούράν, παρουσιάσθη έμπρός του... Καί ο Τάκης, ο όποιος δέν φημί-ζεται διὰ τήν γενναιότητά του, ένόμισεν ότι αυτός ήτο ο άληθινός Διάβολος, ο όποιος ήρχετο νά τον τιμωρήση, πού έτόλμησε νά δανεισθῇ τήν μορφήν του, και... πώ, πώ, τί έγινε !..

Τρέχουν εϊς τās φωνάς του, τόν έρωτούν τί συνέβη, εξετάζουν, και τό θαύμα εξηγείται : Ένας μεγάλος καθρέπτης υπήρχεν εϊς τό δωμάτιον, άκριδώς άπέναντι τής θύρας. Καί άμα τήν άνοιξεν, ο Τάκης εύρεθη έξαφνα άπέναντι τής ιδίας του διαβολικής μορφής, τήν όποιαν έβλεπε διὰ πρώτην φοράν. Ήθελε νά τρομάξη τούς άλλους, και έτρόμαξε μόνον αυτός !

Θά είπῃτε ότι πταίει ο Νίκος, πού δέν του έκατέβασε τόν καθρέπτην, διὰ νά ιδῇ πώς είνε... Τό βέβαιον είνε, ότι με τήν μασκαράταν αυτήν εγέλασαν ό-λοι, έκτός τού Τάκη.

Ο ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Εύτυχώς, τήν Πέμπτην, τήν Παρασκευήν και τās δύο τελευταίας Κυριακάς, ο καιρός ήτο καλός, και αι έρπαι τών Άπόκρεω διεξήχθησαν με άρκετήν ζωηρότητα.

Άρματα, μασκαράτες, κόσμος, κακό. Ο χαρτοπόλεμος έδωσε και 'πηρε. Εϊς τήν Πλατεϊαν τού Συντάγματος προπάντων και εϊς τήν οδόν Σταδίου, τά χαρτάκια έπιπταν με τόσην άφθονίαν, ώστε τό έδαφος έστρώθη από αυτά πυκνότατα και εϊς πολλά μέρη τό ύψος των άνήλθεν εϊς άρκετας σπιθαμάς, άπαραλλάκτα όπως όταν χιονίζει.

Και ή μικρά Πόπη, ή όποία εξετρε-τρελλάθη με τόν χαρτοπόλεμον, και δέν έπαυε νά θαυμάξη τās έλαφράς, τās πολυχρώμους και τρελλάς αυτές νεφάδας, είχε μίαν έξοχον έμπνευσιν. Έστράφη έξαφνα πρός τήν μητέρα τής και τής είπε :

— Μαμά, τό χιόνι δέν είνε ο χαρτοπόλεμος τών Άγγέλων ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ (*)

[Η σκηνή παριστά παιδικόν δωμάτιον. Ο 'Αριστείδης, 11 ετών, εϊσέρχεται, επιστρέφων από τὸ σχολεῖον. Κρατῇ τὰ βιβλία του καὶ ἕνα γράμμα ἐσφραγισμένον. Ἀφίνει τὰ βιβλία ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὸ κασκέτο του, ἀρχίζει:]

Μόνον 'ς ἐμένα συμβαίνουν τέτοια πράγματα!.. Ὅριστε, πάλι σήμερα: Μ' εὑρίσκει ὁ θεὸς Παντελῆς 'στὸ δρόμο, μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ σφραγισμένον γράμμα, καὶ μοῦ λέγει: «Πάρε, 'Αριστείδη' εἶνε δικό σου. Ἐχει μιά εἴδησι μέσα, ποῦ θὰ σε χαροποιήσῃ πολὺ πολὺ. Ἀλλὰ σοῦ το δίδω μὲ μια συμφωνία: Θὰ μου δώσης τὸ λόγο σου, ὅτι δὲν θὰ το ἀνοίξῃς, παρὰ μόνον αὐριὸν ὅταν τὸ Σχολεῖον φέρεται ἐν τῷ ὄρει.»

«— Μὰ γιατί; τοῦ λέγω.

«— Ἐτοί' εἶνε μυστικόν· μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

«— Καλὰ· καὶ ἂν το ἀνοίξω προτῆτερα;

«— Ἡ καλὴ εἴδησις θὰ χαθῇ· μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

«— Μὰ πῶς γίνεταί νὰ χαθῇ ἡ εἴδησις; θὰ σβύσουν τὰ γράμματα, ἅμα τὰ ἰδῇ ὁ ἥλιος, ὅπως κοιτι φωτογραφίες ποῦ κάμνει ὁ Τάκης;

«— Δὲν ἤξεύρω· εἶνε μυστικόν, σοῦ εἶπα· μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

«— Καλὰ... σὰς τον δίδω.

«— Λοιπὸν σύμφωνοι... μόνον αὐριὸν τὸ πρῶν· προτῆτερα ὄχι.»

Προτῆτερα ὄχι... πᾶσι πειά, ἔδωσα τὸ λόγο μου. Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν θὰ το ἀνοίξω, δὲν πρέπει νὰ το ἀνοίξω, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ το ἀνοίξω. Ὅχι, οἱ πιστεύω, ὅτι ἡμπορεῖ νὰ χαθῇ ἡ καλὴ εἴδησις, ὄχι· ἀλλὰ ἔτσι, ἐπειδὴ ἔδωσα τὸν λόγο μου 'στὸ θεῖον. Ἐπειτα πᾶσι ξεύρει! καὶ θὰ συμβαίη, ποῦ δὲν πρέπει νὰ το μάθω, παρὰ μόνον αὐριὸν. Ἀλλὰ τί; Ἐδῶ σὲ θέλω, 'Αριστείδη! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ το πήρα, αὐτὴ ἡ περιέργεια μὲ βασανίζει... ὦ, πῶς με βασανίζει! Νὰ το ἤξευρα, δὲν θὰ ἐδίδα τὸν λόγο μου μὲ τὴν εὐκλείαν. (Περιστρέφει τὸ γράμμα εἰς τὰς χεῖρας του.) Τί νὰ λέγῃ;... Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικὸν τελοσπάντων; Ὅσοι καὶ νὰ σπάζω τὸ κεφάλι μου, τίποτε δὲν βγαίνει. (Φέρει τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον καὶ συναντᾷ τὸ κασκέτο του.) Μπᾶ! μὲ τὸ καπέλο βρίσκομαι ἀκόμα· καὶ ἡ μητέρα μοῦ λέγει μάλιστα ἐμβαίνειν 'στὸ σπῆτι, νὰ το βγάξω. (Τὸ βγάξει καὶ το πετᾷ εἰς τὸ τρα-

πέδι.) Ἀλλ' ἂν αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς σὲ τί θέσι βρίσκομαι... Κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι τόσῳ περιέργος... τόσῳ ἀνυπόμονος... τόσῳ βιαστικὸς... τόσῳ ἀδύνατος... τόσῳ ὀλιγόψυχος... Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; μήπως πταίω; μήπως τὸ θέλω;... Ἀχ! νὰ ἡμπορούσα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ το ἀνοίξω... ἀλλὰ πῶς; (Μετὰ μικρὰν παύσιν, καθ' ἣν παρατηρεῖ τὸν φάκελλον.) Εἶνε τόσῳ καλὰ κλεισμένον, κολλημένον, σφραγισμένον!.. Νὰ το βάλω 'στὸ φῶς μήπως διακρίνονται τὰ γράμματα ἀπὸ μέσα; (Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκθέτει τὸ γράμμα εἰς τὸν ἥλιον.) Τίποτα! ἕνα σκοτάδι φαίνεται μέσα— τὸ σκοτάδι ποῦ εἶνε τώρα καὶ 'ς τὸ νοῦ μου.

Κι' αὐτὸς ὁ θεὸς! ἔβαλε τὸν πεῖον χονδρὸν φάκελλον ποῦ εἶχε! (Περιπατεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικῶς.) Ὁψ! δὲν βαστῶ πειά! θὰ το ἀνοίξω!! Ἐπὶ τέλους, ποῖός θὰ με ἰδῇ, ποῖός θὰ το μάθῃ; (Προσποιούμενος τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ του:)

«Λοιπὸν, 'Αριστείδη, πότε τὸ ἀνοίξεις;— Αὐριὸν τὸ πρῶν... (διορθώνων ἑαυτὸν) ὄχι δά... σήμερα τὸ πρῶν, θεῖέ μου, πρὶν φύγω γιὰ τὸ Σχολεῖον.—Μπράβο! ἐτήρησες τὸν λόγον σου!»

«Ε, καὶ ἔπειτα; τί πῶς ἐκράτησα τὸ λόγο μου; τί θὰ κερδίσω μὲ τοῦτο; Δὲν βορίεσαι! Θὰ το ἀνοίξω ἀμέσως· τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει! (Σχίζει τὸν φάκελλον ἀδεξιῶς.) Πῶ, πῶ! τί σκληρὸ χαρτί... ἐκόντεψα νὰ σχίσω μαζὶ καὶ τὸ γράμμα... ὄχι... νὰ το... (Ἐδιδόκει τὴν ἐπιστολὴν βιαστικῶς, καὶ πληρεῖς περιέργειας ἀναγινώσκει:)

«'Αριστείδη μου, ἂν κρατήσης τὸν λόγον σου καὶ δὲν ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ γράμμα πρὸ τῆς ὥρας του, θὰ σου ἀγοράσω τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν ποῦ ἐπιθυμεῖς τόσον...»

(Διακρίνεται τεταραγμένως, παρατηρεῖ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μὲ φέρον.) Καλὰ, καλὰ· δὲν τὸ ἐδιάβασα... ὄχι, αὐριὸν τὸ πρῶν... ναί, ναί, αὐριὸν τὸ πρῶν τὸ ἐδιάβασα... Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ τί ἄλλο θέλω ἀπὸ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν... νὰ κάμνω καὶ ἐγὼ φωτογραφίες σὰν τὸν Τάκη... ὄχι δά, καλλίτερες!... Λοιπὸν σύμφωνοι, αὐριὸν τὸ πρῶν... (Πρὸς τὸ κοινόν.) Κύριοι, σὰς παρακαλῶ πολὺ κυρία, γιὰ τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ! μὴν πῆτε τίποτε 'στὸ θεῖόν μου... Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ τοῦ τοῦ πῶ ποτέ... Ἄν θελήτε τώρα, ὁλωςδίχως μεταξὺ μας, ἄς ἰδοῦμε τί λέγει καὶ παρακάτω. Λέγουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ φάγωμε μισοτελειωμένας τὰς δουλείας μας. Λοιπὸν: (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.) «Θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς νίκης, τὴν ὁποῖαν θὰ νικήσῃς βέβαια, πολεμῶν τὴν περιέργειάν σου.»

Τί λόγος!... «Σὲ φιλῶ, ὁ θεὸς σου Παντελῆς.» Ἐτελείωσε... τί καλὰ! Λοιπὸν, ὅπως εἶπαμε! (Ὀμιλῶν, στρέφει, μάλλον ἀφηρημένως, τὴν σελίδα τῆς ἐπιστολῆς, ἀφ' ἧς, ῥίπτει πάλιν, ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.) Μπᾶ! Ἐχει καὶ ὑστερογραφον. Γιὰ νὰ

ἰδοῦμε! ('Αναγινώσκει.) «Υ. Γ. Ἀπόψε θὰ ἔλθω 'στὸ σπῆτι, καὶ θὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἐπιστολήν (μὲ φωνὴν τρέμουσαν) ἐσφραγισμένην ὅπως σοῦ τὴν ἔδωσα. Ὁ ἴδιος.»

Καὶ χειρότερος!... Νὰ ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν το ἐσυλλογισθῆκαμε! Ἀμὴ τῶρα;... ποῦ ἔκμα τὸ φάκελλον χίλια κομμάτια; (Μένει πρὸς στιγμὴν ἀναυδός, κυττάζων τὸ κοινὸν μὲ κωμικὴν ἀπελπισίαν.) Πᾶσι! ἀντίο φωτογραφικὴ μηχανή! Ὁ Τάκης δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίπαλον... Ἐτοίμοι ἐπείπε, γιὰ νὰ μάθω νὰ μὴν εἶμαι τόσῳ περιέργος. (Πρὸς τὸ κοινὸν παρακλητικῶς:)

«Ὡ, κυρία καὶ κύριοι! Τώρα εἶνε ἴσα-ἴσα ποῦ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν πῆτε κανενὸς τὸ πάθημά μου... Καὶ ἄλλῃ φορὰ... ὦ, ἄλλῃ φορὰ! τὰ παθήματα μαθήματα! (Χαιρετᾷ καὶ ἐξέρχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 92.)

— Μήπως εὑρίσκεται ὁ Ἑρμῆς τόσον πλησίον εἰς τὸν Ἥλιον, ὅσον ἡ Σελήνη;

— «Ὡ, ὄχι! 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα εἶνε ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Τί λέγεις δι' αὐτὸν τὸν ἀριθμόν;

— Καὶ σὺ μοῦ εἶπες ὅτι εὑρίσκεται πολὺ πλησίον εἰς τὸν Ἥλιον.

— Μὰ σοῦ εἶπα, ὅτι 384 χιλιάδες χιλιόμετρα εἶνε μὴδαμινὴ ἀπόστασις εἰς τὸν οὐρανόν. Πρέπει δὲ νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη, ὅτι τὰ 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα δὲν εἶνε ἡ ἀκριβὴς πάντοτε ἀπόστασις, ἀλλὰ ἡ μέση διότι ἄλλοτε ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον περισσώτερον καὶ ἄλλοτε ὀλιγώτερον. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄλλων πλανητῶν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ τὰ 149 ἑκατομμύρια τῆς Γῆς. Ὁ κυκλικὸς χορδός, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ πλανῆται περὶ τοῦ Ἥλιου, δὲν εἶνε κανονικὸς, ἀλλ' ἀπομακρύνεται πρὸς τὸν Ἥλιον ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἔνεκα τούτου ἡ ἀπόστασις τῶν ἀπὸ αὐτὸν διαρκῶς μεταβάλλεται. Ὅταν ὁ πλανῆτης εὑρίσκεται εἰς τὴν μικροτέραν αὐτοῦ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, τότε λέγουν ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ π ε ρ ι ῆ λ ι ο ν· ὅταν δὲ εἰς τὴν μεγαλητέραν, εἰς τὸ ἀ φ ῆ λ ι ο ν. (Σχῆμα 1.) Δὲν εἶνε ὠραία αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα;

— Ναί, πολὺ μοῦ ἀρέσουν καὶ θὰ τα ἐνθυμούμαι· μοῦ ὑπενθυμίζουν τὸ ἀνθύλ-λιον. Τὸ ἴδιον πρᾶγμα συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Σελήνην;

— Ἀναμφιβόλως· καὶ διὰ πάσας τὰς τὰς ἄλλας σελήνας, διὰ τὰς ὁποίας θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄλλοτε· διότι πάντα τὰ οὐράνια σώματα ἀκολουθοῦν τοὺς ἰδίους νόμους.

Μόνον τὰ δύο ὀνόματα μεταβάλλονται διὰ τὴν Σελήνην μας. Δι' αὐτὴν λέγουν ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ π ε ρ ι ῆ λ ι ο ν ἢ εἰς τὸ ἀ φ ῆ λ ι ο ν. Ἀλλ' ἀρκετὴ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τοὺς πέντε πλανῆτας· ἄς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς αὐτούς.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία εἶνε ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν, εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 108 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ ἀπέχει μόνον 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶνε τὸ πλησιέστατον πρὸς τὴν Γῆν οὐράνιον σῶμα, ἔάν δὲν λογαριάζωμεν τὴν Σελήνην, ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὸ σπιτικόν μας. Εἶνε δὲ ἡ Ἀφροδίτη κατὰ τὸ μέγεθος σχεδὸν ὅση πρὸς τὴν Γῆν· ὑπάρχει μετὰ τῶν τῶσον πολὺ μικρὰ διαφορά, ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ σοῦ κάμω λόγον.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, εἶνε τὸ λαμπρότερον ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ. Πρῶτη αὕτη φαίνεται ὅταν δῶν ὁ ἥλιος, καὶ σβύνει τελευταία ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ. Ὅπως καὶ ὁ Ἑρμῆς, (Σχῆμα 2), τὴν μὲν ἐσπέραν φαίνεται καὶ αὕτη εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος, τὴν δὲ πρῶτην εἰς τὸ ἀνατολικόν.

— Διαιί;

— Εἶνε εὐκόλον νὰ το ἐννοήσῃς· ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ Ἀφροδίτη, περιβάλλεται ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ Γῆ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Ἀφροδίτην παρὰ μόνον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὅπως λέγουν τὸν Ἥλιον. Καὶ τὰ δύο ὀνόματα, τὰ ὁποία ἔχει ἡ Ἀφροδίτη, Ἐσπερος καὶ Αὐγερινός, προήλθον ἐπειδὴ ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶνε δύο διαφορετικὰ ἄστρα, ἀπὸ ἄλλοτε μὲν ἐβλεπον τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Παντοῦ δὲ οἱ χωρικοὶ ἀκόμη καὶ τώρα, νομίζουν ὅτι Ἐσπερος καὶ Αὐγερινός εἶνε δύο διαφορετικὰ ἄστρα.

Καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη πρᾶγμα θὰ σοῦ εἰπῶ διὰ τὴν Ἀφροδίτην. Ἀλλὰ εὐρὲ τὸ μόνον σου. Ἡ Ἀφροδίτη ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον 108 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ ἡ Γῆ 149. Πόσον μικρὰν εὑρίσκεται ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τὴν Γῆν;

— Δὲν εἶνε δύσκολον· 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

— Ἡμῖν βεβαίως. Ὅταν Ἀφροδίτη καὶ Γῆ εὑρίσκονται καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἀπέναντι τοῦ, ἀπέχουν βεβαίως 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ἀλλ' ἐλησμονήσας ὅτι καὶ αἱ δύο περιστρέφονται περὶ τὸν Ἥλιον καὶ ὅτι ἐκαστὴ δὲν ἐξοδεύει τὸν ἴδιον χρόνον διὰ νὰ κάμῃ τὸν γυρὸν τῆς.

Ἄν πρόκειται νὰ τρέξῃς μὲ ἕνα συμβαθρῆν σου τριγύρω εἰς δένδρον καὶ σταθῇς εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν 108 πῆχεις μικρὰν ἀπὸ τὸ δένδρον, σὺ δὲ 149, καταλαμβάνεις εὐ-

κόλως ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἔχῃ ὀλιγώτερον δρόμον ἀπὸ σὲ νὰ κάμῃ καὶ γρηγόρα θὰ σὲ περάσῃ. Ὅχι ἔλθῃ μάλιστα στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εὑρίσκησθῃς μὲν εἰς τὴν

ἰδίαν γραμμὴν, ἀλλὰ σὺ μὲν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ δένδρου καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Σὺ θὰ ἀπέχῃς ἀπὸ τὸ δένδρον 149 πῆχεις ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἐκεῖνος 108 ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ εἰς ἐπομένως θὰ εἶνε μικρὰν ἀπὸ τὸν ἄλλον 257 πῆχεις. Εἰς ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ πρώτη σκὰς ἀπόστασις 41 πῆχεις θὰ γίνεταί ἀδιακώπως μεγαλητέρα, μέχρις ὅτου γίνῃ 257 πῆχεις.

Ἄν τώρα μεταβῇς αὐτοὺς τοὺς πῆ-

χεις εἰς ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, θὰ σχηματίσης μίαν ἰδέαν τῆς ἀποστάσεως τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸν κυκλικὸν δρόμον τῶν περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ θὰ ἐννοήσῃς καλῶς πῶς ἡ ἀπόστασις μετα-

ξύ τῶν δύο τούτων πλανητῶν διαρκῶς μεταβάλλεται.

— Ἐννοεῖται. Τώρα ἐπίσης ἐννοῶ καλῶς εἶναι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἰατὶ βλέπομεν τὴν Ἀφροδίτην πάντοτε πλησίον τοῦ Ἥλιου καὶ ἐγὼ, τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἥλιου, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν διά-

σιν, τὸ 1882, πᾶσι αἱ κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι φιλοτιμοῦνται νὰ δεικνύωσιν ἐτιχαπαοὺν τὰς ἐπιστήμας, ἔστειλαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας ἀστρονόμους, διὰ νὰ ἐξελέγξωσι καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πλανήτας· ὁ δρόμος αὐτὸς ὀνομάζεται π ε ρ ι ῆ λ ι ο ν.

Ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθείαν γραμμὴν διέρ-

χεται καὶ τὸν Ἥλιον καὶ συναντᾷ τὰς τροχὰς τῶν δύο πλανητῶν, τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀφροδίτης· ὅταν ἡ Γῆ καὶ ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκονται ἐπ' αὐτῆς τῆς εὐθείας, καὶ αἱ δύο πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἥλιου, δηλαδὴ εἰς ἀπόστασιν 41 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, τότε λέγουν οἱ ἀστρονόμοι ὅτι οἱ δύο πλανῆται εὑρίσκονται εἰς συζυγίαν· ὅταν δ' εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάλιν εὐθείας, ἀλλ' ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ ἡ Γῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τότε λέγουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθε-

σιν. Γνωρίζεις δὲ διατὶ σοῦ εἶπον περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων; διότι κάποτε, ὅταν ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται εἰς συζυγίαν μετὰ τῆς Γῆς, διέρχεται ἀκριβῶς μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἥλιου. Ἐάν εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο ἡ Σελήνη, θὰ ἐγένετο ἐκλειψίς Ἥλιου· αὐτὸ τὸ γνωρίζεις καλῶς. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη δὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν Γῆν τόσον μεγάλη ὅσον ἡ Σελήνη, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν περιστασιν διακρίνεται, μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἐννοεῖται, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἡ Ἀφροδίτη ὡς μικρὸς μαῦρος κύκλος, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ τοῦ Ἥλιου. Ἐάν τότε παρατηρήσῃς κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀπὸ δύο διαφορετικῶν τόπων τῆς γῆς, δὲν βλέπουν αὐτὴν τὴν στρογγύλην κηλίδαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἥλιου· ἀπα-

ράλλακτα ὅπως ὅταν βλέπωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ ἴδιον δὲν ὁποῖον ὄντομεν ἐμπρός μας, μὰς κρύπτει ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος ὅταν ἀλλάξωμεν θέσιν. Αὐτὸ μόνον ἤρκεσεν εἰς τοὺς ἀστρονόμους διὰ νὰ εὑρουν μετὰ

θετικότητος ὅτι ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Πῶς ὅμως ἐλογάρισαν δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ σήμερον, ἀλλὰ θὰ σοῦ το ἐξηγήσω ἄλλοτε. Τὸν ὅμως σπουδαῖον εἶνε αἱ διδασκαλαὶ αὐταὶ τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἥλιου, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν διά-

σιν, τὸ 1882, πᾶσι αἱ κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι φιλοτιμοῦνται νὰ δεικνύωσιν ἐτιχαπαοὺν τὰς ἐπιστήμας, ἔστειλαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας ἀστρονόμους, διὰ νὰ ἐξελέγξωσι καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πλανήτας· ὁ δρόμος αὐτὸς ὀνομάζεται π ε ρ ι ῆ λ ι ο ν.

Ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθείαν γραμμὴν διέρ-

χεται καὶ τὸν Ἥλιον καὶ συναντᾷ τὰς τροχὰς τῶν δύο πλανητῶν, τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀφροδίτης· ὅταν ἡ Γῆ καὶ ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκονται ἐπ' αὐτῆς τῆς εὐθείας, καὶ αἱ δύο πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἥλιου, δηλαδὴ εἰς ἀπόστασιν 41 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, τότε λέγουν οἱ ἀστρονόμοι ὅτι οἱ δύο πλανῆται εὑρίσκονται εἰς συζυγίαν· ὅταν δ' εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάλιν εὐθείας, ἀλλ' ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ ἡ Γῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τότε λέγουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθε-

σιν. Γνωρίζεις δὲ διατὶ σοῦ εἶπον περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων; διότι κάποτε, ὅταν ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται εἰς συζυγίαν μετὰ τῆς Γῆς, διέρχεται ἀκριβῶς μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἥλιου. Ἐάν εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο ἡ Σελήνη, θὰ ἐγένετο ἐκλειψίς Ἥλιου· αὐτὸ τὸ γνωρίζεις καλῶς. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη δὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν Γῆν τόσον μεγάλη ὅσον ἡ Σελήνη, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν περιστασιν διακρίνεται, μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἐννοεῖται, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἡ Ἀφροδίτη ὡς μικρὸς μαῦρος κύκλος, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ τοῦ Ἥλιου. Ἐάν τότε παρατηρήσῃς κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀπὸ δύο διαφορετικῶν τόπων τῆς γῆς, δὲν βλέπουν αὐτὴν τὴν στρογγύλην κηλίδαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἥλιου· ἀπα-

ράλλακτα ὅπως ὅταν βλέπωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ ἴδιον δὲν ὁποῖον ὄντομεν ἐμπρός μας, μὰς κρύπτει ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος ὅταν ἀλλάξωμεν θέσιν. Αὐτὸ μόνον ἤρκεσεν εἰς τοὺς ἀστρονόμους διὰ νὰ εὑρουν μετὰ

θετικότητος ὅτι ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Πῶς ὅμως ἐλογάρισαν δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ σήμερον, ἀλλὰ θὰ σοῦ το ἐξηγήσω ἄλλοτε. Τὸν ὅμως σπουδαῖον εἶνε αἱ διδασκαλαὶ αὐταὶ τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἥλιου, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν διά-

σιν, τὸ 1882, πᾶσι αἱ κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι φιλοτιμοῦνται νὰ δεικνύωσιν ἐτιχαπαοὺν τὰς ἐπιστήμας, ἔστειλαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας ἀστρονόμους, διὰ νὰ ἐξελέγξωσι καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πλανήτας· ὁ δρόμος αὐτὸς ὀνομάζεται π ε ρ ι ῆ λ ι ο ν.

εὐκαιρία ἔκτακτος, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ μὴ ἀφίσουν νὰ περάσῃ· διότι δὲν γίνονται καθ' ἑκάστην διαβάσεις τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου. Πῶς θὰ σοῦ φανῇ ὅταν μάλιστα, ὅτι πλέον μόνον τὴν 25ην Μαΐου 2004 θὰ ἔχωμεν νέαν διάβαση καὶ ὅχι ἐνωρίτερα;

Λοιπόν, Κώστα, δὲν λέγεις τίποτε;

— Ἀκούω, Νίτσα μου· εἶνε τόσῳ νέζ πράγματα δι' ἐμὲ ὅσα τώρα μοῦ διηγείσαι!

Καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται; τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς δι' αὐτούς;

— Πολὺ ὀλίγα πράγματα σήμερον. Θὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτοὺς ἄλλην φορὰν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 62^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθλήντος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1899, πρὸς εὐρεσίν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου π. ἔ. δημοσιευθεισῶν 229 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἀμφοτέρωθεν, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκαστῇ Εὐσημῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόδρος, 220 [9 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡρόδοτος, 195 [8 Ε].—Λυτάρχων, 178 [8 Ε]. (Ὁ Γαυλιέλιμος Τέλλος μετὰ λύσεις 217 [9 Ε], ἡ Σαυρηνοπούλα μετὰ λύσεις 208 [9 Ε] ὁ Ἀγγουρολογιστὴς μετὰ λύσεις 199 [9 Ε] καὶ ἡ Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν μετὰ λύσεις 198 [9 Ε]. τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Β' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς προγενεστέρους Διαγωνισμούς.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὀλπίς ὁ Γριπεύς, 172 [7 Ε].—Τερψιθέα Σαρτάση, 102 [4 Ε].—Καρδία, 95 [4 Ε]. (Ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος, μετὰ λύσεις 103 [4 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 53ον Διαγωνισμόν.)
ΕΒΡΕΙΝΟΙΣ: Εὐθύμιος Ναύτης, 88 [4 Ε].—Μαρία Κ. Ἀγγελοπούλου, 85 [3 Ε].—Δέα, 50 [3 Ε].—Ἀναμμένο Σπίρτο, 48 [2 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πλησιφαῖς Σελήνη, 40 [Ε].—Καρδία ὑπὸ Πέτραν, 39 [Ε].—Ἀρχαία Σπάρτη, 28 [Ε].—Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 24 [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον τῆς Αὐγῆς, 215 [9 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεαγένης, 212 [9 Ε].—Μαῦρος τῆς Βενετίας, 210, [9 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὰ Δεσποινίς, 210 [9 Ε].—Κιθαριῶδες Ἀπόλλων, 204 [9 Ε].—Μαροτολούδο, 203 [9 Ε].—(Ὁ Κινὸς Λη μετὰ λύσεις 206 [9 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Γ' Βραβείου εἰς τὸν 57ον Διαγωνισμόν.)
ΕΒΡΕΙΝΟΙΣ: Σοφὸς Πιττακός, 200 [9 Ε].—Ροδοδάκτυλος Ἡῶς, 170 [7 Ε].—Στρατηγὸς Ρίο δὲλ Κουτενιέζ, 169 [7 Ε].—Πεινασμένοι Καρχαρία, 155 [7 Ε].—Συναχόμενος Ποντικός, 154 [7 Ε].—Φραγκλίνος, 136 [6 Ε].—Τάταλος, 135 [6 Ε].—Μαγευμένος Δάσος, 128 [5 Ε].—Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 124 [5 Ε].—Κεράσι, 110 [5 Ε].—Πικραμένη Καρούλα, 109 [4 Ε].—Μικρὸς Διάβολος, 108 [4 Ε].—Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, 107 [4 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γρυιάρια, 95 [4 Ε].—Δερόστατον, 85 [3 Ε].—Λερναία Ὑδρα, 79 [3 Ε].—Θεοφανὴς, 78 [3 Ε].—Ἑλληνὶς τοῦ Βορρὰ 69 [3 Ε].—Πιττὸν τῆς Ἐρήμου 61 [2 Ε].—Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπουλος 58 [2 Ε].—Ἀγρία Περιστέρα 54 [2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὴ Δόξα, 203 [9 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φτερωτὴ Βαρκούλα, 197 [8 Ε].—Μικρὸς Ἀθηναῖος, 196 [8 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐάγγελος Ν. Χατζηπαναγιώτου, 175 [7 Ε].—Τατάνης, 146 [6 Ε].—Περικλήτης, 112 [5 Ε].
ΕΒΡΕΙΝΟΙΣ: Τυδεύς, 80 [3 Ε].—Φίλεργος Φαῖαξ, 62 [2 Ε].—Ρίον, 58 [2 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρα Σκανδάλου, 50 [2 Ε].—Γεωργία Δ. Παζινοῦ, 46 [2 Ε].—Ζωγράφος ὁ Θαλασσινός, 32 [Ε].
ΕΒΕΤΙΣΤΑΝ προσέει ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων: Ἀεροναυτοπούλα, 37 [Ε].—Ἀμυλίκη, 34 [Ε].—Ἀνθοδέσμη Ἰων, 47 [2 Ε].—Ἀποπτάσα Ἑλπίς, 4.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 20.—Βλαχοπούλα, 19.—Δ. Βότσαρης, 11.—Βράχος τῆς Κρανίας, 13.—Βράχος τῆς Ντραμπάτοβας, 26 [Ε].—Γλυκύλαος Ἀηδὼν, 35, [Ε].—Δρυὰς τῆς Ροδόπης, 9.—Ἐρυθρὰ Κριμέλια, 4.—Εὐπειθὴς Ὑψος, 7.—Ζωρὰ Φλόξ, 11.—Ἠλεκτρικὸν Φῶς, 40 [Ε].—Καυκασία, 4.—Κεραυνός, 15.—Κεραλὴ τῆς Μεδοῦσης, 17.—Κόκκινον Καπελάκι, 33 [Ε].—Θησεύς Δ. Διόβριος, 13.—Μέδων, 1.—Χαρίλαος Κ. Μιχαλόπουλος 15.—Μονογενής, 51, [2 Ε].—Μούσα τῆς Ἀστρονομίας, 15.—Παρήγορος Ἀγγεῖλος, 9.—Αἰκατερίνη Πεταλᾶ, 6.—Πῶς-μελένη, 30 [Ε].—Ριζολέτος, 2.—Σίλκεος ὁ Κεραυνός, 8.—Σκαριδάκι, 9.—Ἰωάννης Στεφάνου, 4.—Ταύγειν, 16.—Χαλιμᾶ, 13.—Χιωτοπούλα, 24 [Ε].—Ὠραία Τεργέστη, 21.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θέλεις τὸ καλὸ σου;
Πάντα, δίχως φθόνο,
Ἀκολουθεῖς μόνο
Τὸν καλῆτέρό σου.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδεται καὶ ἐν φύλλῳ «Διαπλάσεως» δ ὡ δ ε κ α σ ε λ ὶ ο υ ν, ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασέλιδου. Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονεμούνται καὶ τόσα Εὐσημὰ [Ε] ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεύμενοι νέοι συνδρομηταί.]

Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Οἱ 40 τοῦ παρόντος γ' δωδεκάσελιδου φύλλου)
Χοῆστοι: Ἐρ. Χρηστούπολις (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψεν 1 συνδρομητὴν) Νικόλαος Γ. Καμπίσης (1), Περικλῆς, Ἀνδρέας καὶ Κωνσταντῖνος Δ. Σκέφτης (3), Ἐξω φρενῶν (1), Ἑλληνοκὶς Ναυαρχὸς (1), Σύλλογος «Ἑρευνα» διὰ τοῦ Πέτρου Βετσοπούλου (1), Τριφύλλι (1), Γεώργιος Μπουρατίνος (3), Ἰωάννα Ζ. Στεφανίδου (1), Ἀννα Γ. Κουλοπούλου (1), Ἀναστασία Σαρροπούλου (1), Ι. Θ. Τζώρτζης (1), Ἰριγένεια Χατζηπέτρου (1), Σύλλογος «Νέοτης» διὰ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου (1), Νικόλαος Δ. Νικολαΐδης (1), Ἑλένη Α. Πρεβεσίου (6), Διγενεῖς Ἀθηνᾶ (2), Χρυσούλα Καλλάρη (1), Δημ. Ν. Τρωϊάνος (1), Διγλωσσὸς Φούξια (3), Κουρασμένοι Ὀδοιποροὶ (1), Ἀντώνιος Βερυκοκάκης (1), Πατριδὸς Βαρκάρης (1), Ἐνα Χιωτάκι (3), Κική Σαραντάρη (1) Ὁσσεὺς Πηλιδίος (1).—Τὸ ὅλον 40 καὶ μετὰ τῶν προηγουμένων Δελτίων, 120.)

Υ. Γ. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἔχουν ἐγγραφῇ μέχρι σήμερον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ ἄλλοι 24 νέοι συνδρομηταί. Ὡστε λείπουν ἄλλοι 16, διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ τρίτον φυλλαδίον δωδεκάσελιδον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Διὴ κάμνει ἀριθμητικὴν:
— Τρία ἐπὶ τέσσαρα, δώδεκα. . . τέσσαρα ἐπὶ πέντε, εἴκοσι. . . πέντε ἐπὶ ἑξ τριάντα. . .
Ἡ διδασκάλα: — Μπράβο, Διὴ! τώρα νὰ μοῦ τα πολλαπλασιάσεις καὶ ἀνάποδα.
Καὶ ἡ Διὴ στρέφουσα τὰ νῦτα, ἐπαναλαμβάνει τὸν πολλαπλασιασμόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του:

— Πρόσεχε νὰ μὴ κτυπᾷς δυνατὰ τὸ τύμπανόν σου, γιατί ἂν σου πιάσῃ . . . θὰ κουραθῇ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικῆς Χαρᾶς.

— Λαμβάνεις, παιδί μου, τακτικὰ τὴν Διάπλασιν; ἔρωτά ὁ πατὴρ τὸν Λεοπάρδον.

Κ' ἐκείνους:

— Ὁ μῦθ! καθόλου τακτικὰ φαντάσου διὰ μοῦ ἔρχεται μόνον κάθε Σάββατο!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φάρει τῆς Σηρᾶς.

Διάλογος πρὸ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός:

Σαρδανάπαλος:—Γιὰ κῦττα τὴ σκιά μου, τί μαυρίζεις; ἔρωτά γιὰ τὴν ἀρά γε;

Ζεβάρ:—Καίμενε, εἶνε ποῦ εἶσαι μελαχρινός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικῆς Χαρᾶς.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΟΣΟΝ ΜΟΥ Ἀρέσει ὁ Ἐγγονος Αὐτοκράτορος,»—μοῦ γράφει τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρει [Ε] εἰς μίαν τοῦ ἐπιστολῆν,—δὲν μοῦ ἀρέσει κανὲν ἄλλο μυθιστόρημα. Πολλὰ ἐδημοσίευσεν μυθιστορήματα, πάντα λαμπρά, ἀλλ' ἐκείνα τὰ ὅποια κατενοούσασαν καρδίαν, ἦσαν ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ ὁ Ἐγγονος Αὐτοκράτορος. Δυνατὸν νὰ ἦσαν καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια ὁμοῦ δὲν ἠτύχησα νὰ ἀναγνώσω. Νομίζω διὸ οἱ φίλοι μου παραδέχονται αὐτὴν τὴν γνώμην,—ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἀφίπει καὶ τόπον, διὰ νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ μυθιστόρημα ποῦ του ἤρεσε περισσότερο. Διότι, βλέπετε, τὰ γούστα δὲν εἶνε ὁμοῖα, καὶ ἄλλοι ἀρέσει περισσότερο τοῦτο, ἄλλοι ἐκεῖνο. . .

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ φίλου μου Νικόλαου Κ. Δεκαβάλλα [Ε], κατὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1899 ἀπενεμήθησαν Εὐσημὰ 1247, κατὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν 7,042, καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος Εὐσημὰ 8, 289! Μετ' ὅλγον δὲ ἴδωμεν ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχής, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὰ περισσότερα. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃτε: ἀφ' οὗ ὁ Δεκαβάλλας τὰ ἐμέτηρε μετὰ τὴν ἀκρίβειαν, δὲν ἠμποροῦσε καὶ νὰ τα διανέμῃ; Ὁχι, διότι καθάπερ ἄλλοι μετ' ἐπῆρε μετὰ τὸ ὄνομα του, ἄλλα δὲ μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ ἄλλα μετὰ τὸ δεύτερον ἢ καὶ μετὰ τὸ τρίτον τοῦ ψευδώνυμου, ἂν ἤλλαξεν ἐν τῷ μεταξύ. Ἐπομένως αὐτὸν τὸν ὑπολογισμόν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τον κίχῃ.

Σ' εὐχαριστῶ, Δέλλουρε, διὰ τὰς τὸσον θερμὰς καὶ κολακηρικὰς ἐκφράσεις. Ἀλήθεια, τὸ διήγημα περὶ τοῦ εὐγνώμονος λέοντος εἶνε πολὺ γνωστόν, ὑπάρχει δὲ δημοσιευμένον καὶ εἰς παλαιὸν μου τόμον. Ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητρία.

Ἀπατάσαι, Θαλασσινὲ Ζωγράφε, νὰ νομίζῃς διὰ σὲ θεωρῶ ἕνα ἀπὸ τοὺς . . . ἀπὸ τοὺς «ἀσχημότερους» φίλους μου. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς σου ἦλθεν αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδέα! Ἀπὸ τὰς πληροφορίας σου δημοσιεύω μόνον τὴν σπουδαιότεραν, παραλείπω δὲ τὰς ἄλλας, διότι ποῦ τόπος διὰ τόσας! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὠραίαν ζωγραφικὴν ποῦ μοῦ ἐπέστειλες [Ε]. Πολὺ ἐλυπήθη καὶ ἡ ἐγὼ διὰ τὸ πάθημα τοῦ διδασκάλου. Τί κακὰ παιδιὰ! . . .

Χαρακτηριστικώτατον εἶνε αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις σήμερον ὁ φίλος μου Ναυκλῆρος Ὀδρλί-κερλῆς. Ἀκούσατε: «Γνωρίζεις, ἀγαπητὴ μου, διὰ πρὸ μνηστὸς εὐρισκόμεθα ἐδῶ, μετοικισάντες εἰς Ἀθῆνας. Ἐπειδὴ δὲ ἡμῶν ἐντελὲς ἕνεος καὶ δὲν εἶχα κανένα φίλον, ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ πληροφορηθῶ ποιοὶ ἦσαν ἐνταῦθα συνδρομηταί σου, φρονὼν διὸ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν συνδρομητῶν σου δυνατόν τις νὰ εὕρῃ τοὺς καλλιτέρους φίλους. Πράγματι δὲ ἐσχετίσθην μετὰ τῶν φίλων σου Μ... Κ... Χ... Σ... (δὲν τοὺς ἀναφέρω, διὰ νὰ μὴ προδώσω τὸν Ναυκλῆρον Ὀδρλίκερλῆν) μεθ' οὗ συνεδρῆν ἡμέτερος διὰ φίλους στενῆς.» Βλέπετε; ποῦθεν δὲν εἶνε ἕνεος ὁ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως! Παντοῦ θὰ εὕρῃ συναδέλφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει κοινὰς ἐντυπώσεις, κοινὰς ἀναμνήσεις, κοινὰ ἰδανικά, καὶ ἡ φίλα ἀκολουθεῖ στενὰ καὶ ἐγκάρδιος; εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην γνωρίμην.

Πραγματικῶς, Ἐρυθρὰ Καμέλια, ὑπῆρξεν ἄλλιος ὑπὸ ὑγιεινῇ ἔποψιν ὁ ἐφετερινὸς χεῖμων, καὶ πολλοὶ σχετικῶς ἀπέθαναν καὶ περισσώτεροι ἠσθένησαν. Ἐξ ὅσων ὠραίων μὲ γράφεις περὶ τῶν ἀποθανόντων συναδέλφων σου, εἶδα δι' ἔχεις πολλὴ εὐαίσθητον τὴν ψυχὴν.

Εἴσημε (Γ. Β.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Γράφε μοῦ.

Τὸ φύλλον δὲν τυπώνεται εἰς μίαν ἡμέραν, Λεοπάρδαλε, ἀλλ' εἰς μίαν ἑβδομάδα, καὶ φυσικὰ, γράφεται πολὺ ἐνωρίτερα, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐκδίδεται. Π: Χ: τὴν Ἀλληλογραφίαν ποῦ διαβάσεις σήμερον, τὴν ἔγραψα ἀπὸ τὸ περασμένον Σάββατον ἐπομένως εἰς σὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, θάπαν-τῶς εἰς τὸ προσεχές.

Βασιλεῦ τῆς Θαλάσσης (Μ. Δ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἐλαβες τὰ φύλλα ποῦ σου ἔστειλα;

Ναί, Ζωρὰ Φλόξ [ΕΕ] φέτος εἶμαι πλέον φειδωλὴ εἰς τὰ Εὐσημὰ, ὅχι ὁμοῦ καὶ διὰ τὸσον ὠραίας ἐπιστολῆς, ὅποια ἡ σημερινὴ σου. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον!

Ἀγγελετῆς τῆς Ἀγάπης [Ε] καὶ ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ ἔκαμινες νὰ μοῦ γράψῃς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, δὲν ἐκινδύνευες νὰ σε λησμονήσω. Οἱ φίλοι μου δὲν παύουν νὰ σε ἀναφέρουν ἄλλοι ἐρωτῶντες διὰ σέ, καὶ ἄλλοι ἐκθειάζοντες εἰς τὰς ἐπιστολάς των τὸ ὀνόματόν σου βιβλίον. Λοιπὸν τώρα εἰσέρχεται εἰς τὴν τακτικὴν σου τροχιάν; Χαίρω πολὺ.

Ἀλήθεια, Κόδρε [ΕΕΕΕΕ] σοῦ ὄρεϊλω αὐτὰ τὰ Εὐσημὰ διὰ τὰς ἐνεργείας σου ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδῶν» δὲν σοῦ τα εἶχα γράψῃ ὁμοῦ, διότι, ἂν ἐνθυμούμαι καλὰ, μοῦ παρήγγειλες νὰ μὴ κάμω λόγον.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα τὰς προόδους τοῦ ἐν Τεργέστῃ φίλου μου Ἐκτορος Σ. Δεσφύλλου. ὁ ὁποῖος εἰσῆλθῃ φέτος εἰς τὸ ἐκεῖ Γυμνάσιον, διακρίβει εἰς τὰς ἐξετάσεις μετὰ τὸν τῶν Γερμανοπαίδων. Τὰ αὐτὰ εὐχάρστα. μακάριον καὶ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου Ὁδρανίας Σ. Δεσφύλλου. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, διότι οἱ φίλοι μου τιμῶν τὸ ἐλλήνων ὄνομα μετὰ τῶν ἑνῶν. Ἀφ' οὗ δὲ το κάμνουν τώρα ποῦ εἶνε μικροί, θὰ το κάμουν βελτίως καὶ ὅταν μεγαλώσουν.

Φασουλᾶκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὁ κ. Φαλδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Ἀθηνᾶ Δ. Ζάλλη, μετὰ τὴν ἡμέραν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις. Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ, νὰ πᾶρξῃς ψευδώνυμον καὶ νὰ διαγωνίζεσαι, Γίνεται;

Α. Γ. Π. σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλῳ ψευδώνυμον, διότι τὸ προτεινόμενον δὲν μοῦ ἐφάνη κατάλληλον.

Μούσα τῆς Ἀστρονομίας [ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψιν τρεῖς—τέσσαρας παλαιὰς ἐπιστολάς σου, πολὺ ὠραίας καὶ ἐνδιαφερόμενας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπῆντησα ἐγκαίρως, διότι τὰς ἐφύλαττα χωριστά, ὥς οὐ ἤθελε βεβαιωθῶν τὰ ἀναφερόμενα ἐμβάσματα καὶ ἐκτελεσθῶν αἱ παραγγέλται των. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἀνέγνωσα ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς γνωρίμας σου μετὰ τὴν Παπαρούνα τοῦ Τσομαρίου, τὴν καλλίστην μου φίλην, ἔχεις δικαίον νὰ εἰσὶ τὸσον ἐνθουσιασμένη καὶ τῆς. Ἐχεις καὶ προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν καὶ ἄλλας τινὰς πληροφορίες; ἀλλ' ἐπάληψαν τόσον πολὺ, ὥστε κατ' ἀνάγκην τὰς παλείπω.

Δημ. Προβαλέγγι, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, ἐδόθησαν ἤδη εἰς ἄλλους φίλους μου. Ὡστε σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέα.

Θάνατοι. Ὁ Τρομερὸς Γίγας μοῦ ἀναγγέλλει ἐξ Ἀμισσοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου, τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντος συνδρομητοῦ καὶ φίλου μου ἐνθουσιώδους, γνωστοτάτου δὲ καὶ πολὺ ἀγαπητοῦ εἰς τὸν κύκλον μας, διὸν ἔδρασε πολυειδῶς, διακρινόμενος πάν-

τοτε καὶ εἰς τὴν Ἀλληγορίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Οἱ φίλοι μου, μάλιστα οἱ παλαιότεροι, ὅσοι συνεδρῆσαν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου δι' ἀλληλογραφίας ἢ ἐσχετίσθησαν διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν, μετὰ πολλῆς θλίψεως θακούσουν τὸν θάνατον τοῦ αὐτοῦ συναδέλφου, τοῦ εὐφυοῦς, τοῦ φιλομαθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τόσον ἀγαπητοῦ. . .

Ἡ Μεγεθέδεια μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον ἄλλου παλαιοῦ φίλου μας, ἐπίσης προσφιλοῦς, τοῦ Εὐαγγελίου Γεωργοπούλου. ἔχοντος τὸ ψευδώνυμον Πολικὸς Ἀστέρ. . . Ἀς εἶνε ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον σκεπάζει τόσον προῶς τὰς νεαρὰς αὐτὰς ὑπέρβει, τὰς ἀπαχθόμενας ὑπὸ τοῦ σκληροῦ θανάτου εἰς τὴν ὠραίαν ἡλικίαν τῶν ὁνείρων καὶ τῶν ἐλπίδων τῶν χρυσῶν. Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγορίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡρώα Θησεῖα (αὐτὸ ἐξέλεξα) Μακροχαιτήν Λέοντα (Α. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος (δεκτὸν αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμοῦμαι, ἀλλὰ κάπως συντομευμένον καὶ ὠραϊότερον) Πύργον τῆς Ἀκρογιαλίδος (Α. Φ. δὲν σου ἐνέκρινον τὸ πρῶτον, διότι δὲν τὸ ἐννοῶ ἄλλως, τα αὐτὸ εἶνε πολὺ ὠραῖον) Φιλόσοφον Διογένην (Δ. Π. αὐτὸ) καὶ Πουλᾶν τοῦ Σιτύλου (Ε. Α.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ Κόρη τοῦ Βουνοῦ πληροφορεῖ τὴν Ἰπποδάμειαν Παπαδοπούλου, διὸ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη εἰς τὸ νέον Σχολεῖον—τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρει ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Κυματίζουσας Θαλάσσης—ὁ Θαλασσινὸς Ζωγράφος δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ζωγράφου Παρασίου προταθείσαν Ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του—ὁ Διόλουρος ἀσπάζεται τὴν Μαθητρίαν Καλλιτέχνιδαν, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Ταυτέτην ἂν ἐνθυμῆται· τὰ ἐν τῷ Παρθενωγαγεῖω Πατρὶν διαρρέουσάντα ἔτη·—ἡ Νεαρὰ Καλλιτέχνης ἀσπάζεται τὴν Αὐτοκράτειραν Ἐθνοκίαν—ἡ Χιονοσκεπὴς Δίωξη ἀντασπάζεται τὴν Διοπεροροφουσαν—τὸ Τριφύλλι ἀσπάζεται τὴν Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν τῆς—ὁ Ἡρώα Θησεῖα ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ναυτοπαιδὸς καὶ τοῦ Νεαροῦ Μουσικοῦ—ἡ Ροδοσπεφωμένη Ἀνοιξὶς συλλαβεῖ τὴν Ταυτέτην, διὰ τὴν χωμαδίαν ποῦ ἐπαίεν—ἡ Ζωρὰ Φλόξ ἐρωτᾷ τὴν Ἀρσινόην τοῦ Βοσπόρου πᾶς πηγαίνουν τὰ Ἀγγλικά καὶ αἱ παραστάσεις εἰς τὸ σχολεῖόν τῆς—τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδαφος ἀσπάζεται τὴν Μούσαν τῆς Ἀστρονομίας—ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρὸν

Τριανταφυλλένιος Κάμπας, Έωθινόν Ἄστρον Κυκλαδότης, Μικρὸς Γουνασιώπαις, Γεώργιος Π. Πολυταρίδης, Ἐρυθρὰ Μελάνη, Χαλὸς Διάβολος, Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Πικροδάφνη, Ὀδυσεὺς Γ. Αὔδης, Ρόδον τῆς Δόξης ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν), Τσουχτέρα, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Συμνηροπούλα, Χαριτωμένη Μουρίτσα, Ἀληθὴς Φίλη, Ἡμερὸς Περιστερά, Χρυσὴ Ἀνθοδέσμη, Διοτρεφοροῦσα, Ἦως Θεοῦς, Ἐαρ (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ἀρχικά.)

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ ἡ λύσις καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ λύται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Ἑυγενία Καρδία μετὰ τὴν Χαλιμῶν καὶ Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου — ἡ Μελαγχροινὴ Ἑλληνίς μετὰ τὴν Ἀνδανουσιαν καὶ Ταπεινὸν Ἰον — ὁ Ἀγγελὸς τῆς Εὐτυχίας μετὰ τὸν Ἀγρίον Μάρδον καὶ Σέλευον τὸν Κεραυνόν — ὁ Σκληρὸς Βράχος μετὰ τὴν Κοραλίαν Μασσαί καὶ Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου — ἡ Διοτρεφοροῦσα μετὰ τὴν Περθεύσαν Καρδίαν καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — ὁ Νικ. Κ. Δεκαβάλλας μετὰ τὴν Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν, Τρομάραν καὶ Ἑθνικὸν Ὑμνον — ὁ Ἀγρυπολογιώτατος μετὰ τὴν Πηνελόπην τῆς Ἑρήμου — ὁ Κονκουρέσιος μετὰ τὴν Λεοπάρδαλιν καὶ Στριανὸν Ἰππότην — ἡ Φουσκοθαλασσιὰ μετὰ τὴν Βορρινίαν Λυκαριδοπούλου καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν — τὸ Ρόδον τῆς Δόξης μετὰ τὴν Ἀβραν τῆς Κερκυρας καὶ Ἀυγερινόν — ἡ Μυροίνη μετὰ τὴν Μενεξεδένιαν καὶ Μαθητρίαν Καλλιτέχνιδαν — ὁ Δ. Κάρκας μετὰ τὸν Κιθαροφῶν Ἀπόλλωνα καὶ Μαινομένην Θάλασσαν — τὸ Φιλέρημον Ἰον μετὰ τὴν Ἀμυρδαλίαν τῆς Κρανίας καὶ Βράχον, τῆς Κρανίας — τὸ Ἑωθινόν Ἄστρον μετὰ τὸν Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα — ὁ Ἀπότομος Βράχος μετὰ τὸν Πηνελόπην τῆς Ἑρήμου καὶ Χαλὸν Διάβολον — ἡ Παιδικὴ Χαρά μετὰ τὴν Ταχυδρόμον Περιστερὰν καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — ἡ Ἑλληνίς τοῦ Βορρὰ μετὰ τὴν Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὸν Ἑδοφόν — ὁ Ναυτοπαις μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Λοξίαν — τὸ Γλυκὸ Φιλάκι μετὰ τὸν Ἡσποιδὸν Κῆν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Ἰον τῆς Κηφισιάς — ἡ Πικραμένη Καρδούλα μετὰ τὸν Μιχαήλ Σ. Ἀυγερινίδην καὶ Εὐρυδίκην Β. Καρατάση — ἡ Μενεξεδένια μετὰ τὸν Κάλυκα Ρόδον καὶ Ἀστέραν τοῦ Βέγα — ἡ Ἑλληνοπούλα μετὰ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης καὶ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι — τὸ Ρόδον τῆς Δόξης μετὰ τὴν Τύρινθα καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — ὁ Μυστηριώδης μετὰ τὴν Ταυρέτην, Θεαγένην καὶ Ἀεροναυτοπούλιν — ἡ Περθεύσα Καρδία μετὰ τὴν Μαινομένην Θάλασσαν, Ναυαγὸν Καρδίαν καὶ Λάτριδα τῶν Ἀνθίων — τὸ Τριφύλλι μετὰ τὸν Ἀγρυπολογιώτατον καὶ Εὐδοκίαν Βαρδαλίδον — τὸ Ἀνήσυχον Πνεῦμα μετὰ τὸν Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἑλληνικὸν Στόλον — ἡ Ποιμενικὴ Ράβδος μετὰ τὸ Φιλέρημον Ἰον. Στήριγμα τῆς Μητρὸς καὶ Πειραικὴν Ἀβραν — τὸ Ἐαρ τῶν Καρδιῶν μετὰ τὸν Ἑλπίνορα, Ἀβραν τοῦ Βοσπίρου καὶ Στεγαμὸν τοῦ Ἀνέμου — τὸ Φύδρον Μίρδον μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετὰ τὸ Τριφύλλι, Θεαγένην καὶ Ἑλένην Καραπαλίου — τὸ Σκαριδάκι μετὰ τὸν Μένωνα, Θάλλουσαν Μυροστῆν καὶ Ἀρχαίαν Σπάρτην — ὁ Φίγ - Μοῦ - Ἀῆ μετὰ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθίων, Βασιλέα τῶν Κυκλάδων καὶ Ὀρφέα — τὸ Καλὸς Ὀρίσας μετὰ τὴν Ἑυθραν Καμέλιαν, Φάσμα τῆς Νυκτὸς καὶ Σιταχαμένον Ποντικόν.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μυστηριώδης (ἔλαβα τὰ «Παιδικὰ Πνεύματά» σου ἀπὸ τὰ ὥραιότερα πού ἔλαβον ποτέ.) Ἀγρυπολογιώτατος ([ΕΕ] διὰ

τὴν ὥραιαν Ἀποκρητικὴν περιγραφὴν) Μεροτιάδην Πάτρικλον (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη) Κίχλην (τὸ ξεσπάθωμα, ὅτι κάμει τὸ ξεσπάθωμα ἰ μόνον δι' αὐτὸν μεγαλόμενον καὶ δὲ μεγαλόμενον) Ἰωάννην Ν. Φαρμακίον (ὁ Ἀναγνώστης σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὴν ὥραιαν σου κάρταν) Κυματίζουσαν Θάλασσαν, (ὅχι, ἡ ἡλικία δὲν εἶναι ἀπαραίτητος, διότι ὁ Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς ἔχει μίαν μόνον τάξιν) Μέλι τοῦ Ὑμνοῦ (γράφει μου συχνὰ καὶ μὴ σε μέλει ἂν δὲν ἔχω τόπον) συντόμως ἢ ἐν ἐκτάσει, πάντοτε κίτι θὰ σου ἀπαντῶ) Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα (βεβαίως, δὲν δημοσιεύω ποτὲ πληροφορίας περὶ τετραδίων, διότι εἶναι πόρα πολλὰ καὶ δὲν ἔχω τόπον) Ἀσπροποταμίτην (ἂ, δὲν ἤξευρα ὅτι γράφεις καὶ στίχους: θέλεις τώρα τὴν γνώμην μου; ἐγὼ πάντοτε προτιμῶ τὰς εἰς πεζὸν ἐπιστολάς) Δ. Κάρκας ([ΕΕ] διὰ τὰς ὥρας σου ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος») Τριφύλλι (τὸ ὅποιον ἐπιδοκίμαζεις ἐγκραδῶς τὴν πρότασιν τοῦ Τέττιγος τῆς Ἀχαΐας) Μαρίαν Δ. Γουλανδρὴ (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀντιγόνην Λαμάσκον, Παρήγορον Ἀγγέλον (ὅχι, ὅχι, κανὲν τετράδιόν σου δὲν ἐορίθη εἰς τὸν κλάδον τῶν ἀρχήτων) Ἑλληνικὸν Ἑδοφόν (φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονήσαν διὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλαβα ὅλα τὰ μέτρα, διὰ νὰ σὰς ἐρχώμεθα τὰ φυλλάδια γρήγορα) Ἀργυρῶν Συρίκτραν ([ΕΕ] τί ὥρα καὶ καλλιγραφημένη ἐπιστολή!) Τριανταφυλλένιον Κάμπαν ([ΕΕ] καὶ ἡ ἰδιότης σου μοῦ ἤρесе πολὺ ἂ, πὼς θέλα νὰ ἔδωκα τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι μετὰ τὰ ἀγοραστικά, ὅταν ἀπήγγειλε τὴν «Ἑορτὴν τοῦ Νουνοῦ»!) Φύδρον Ἀπόλλωνα, Ἑωθινόν Ἄστρον (καὶ ὅμως σοὺ ἀπήντησα!) Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρόν (δεκτὸν) Κυκλαδίτην (βεβαίως δικαιῶσαι, καὶ γράφει μου τί τόπον θέλεις ἐν σου στείλω) Χαλιμῶν, Χρυσόφορον Φλέβα (νὰ σου ζήσῃ ἡ Μπέλα σου ἢ Πίσσα μου τὴν χαίρει) Περθεύσαν Καρδίαν, Δεχωνίτικο Κεράσι (ἔστειλα) Χαλὸν Διάβολον ([ΕΕ] εὐγε! δὲν εἰδείρεις πόσον με ἀνακουφίζουν αἱ καθαρογραμμένα ἐπιστολά!) Ἰον τοῦ Ἀγροῦ (σοὺ εἶχα ἀπαντήσῃ ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου) Μενεξεδένιαν (εἰπέ εἰς τὸ Κυκλαδίτικον τῆς Ζακύνθου ὅτι τὸ ὑπερευχαριστῶ δι' ὅσα σου γράφει καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράφῃ καὶ τὸ ἴδιον) Ζεφερὸν Νέφος (ἔχει καλῶς) Διονύσιον Καβαδιαν (βεβαίως, εἶναι συνδρομητὴς) ἔγκρινον σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἀνθὸς τῆς Ἰδῆς (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου ἔστειλα Μ. Μυστικὰ) Συμνηροπούλιν, (ἦτο ἀπλῶς παραδρομή) Πολ. Γ. Παπαστεφάνου (μετὰ πάσης χαρᾶς) Τύρινθα, Ἀτοκράτειραν Εὐδοκίαν (μὰ ἴ! καὶ ἐγὼ δέν το ἤξευρα ὅτι σὲ ἔχω γειτόνισαν! πολὺ με διεσέδεασε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ παραθύρου· χαῖρον πού ἔγινες ἐντελὴς καλὰ) Δερβαίαν, Τόραν, Βασιλέα τῆς Ἑρήμου (ἔστειλα πολὺ εὐχαρίστας δέχομαι τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μου γράφῃ) Κονκουρέσιον, Καλλιφῶνον Ἀρσακειάδαν (περιμένω τὰ Παιδικὰ Πνεύματα) ὅσον διὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς, θὰ βλέπῃς εἰς τὸ φύλλον πότε προκηρύσσεται ἕκαστος· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού ἀπέκτησα τόσον ἐνθουσιώδη φίλην) Τσουχτέρα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν καὶ ἐκτενὴ ἐπιστολήν νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι σου) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([ΕΕ] διὰ τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐκδρομῆς) Κ. Μ. Φώτιον (μόνον ἀλληλογραφία μεταξὺ ἐτεροφύλων δὲν ἐπιτρέπεται, διότι ἡ ἀλληλογραφία σκοπεῖ τὴν συναφὴν φιλίας, ἡ ὅποια συνδέει μόνον ὁμοφύλους· ἀλλὰ Μ. Μυστικῶν ἀνταλλαγὴ ἐπιτρέπεται) Ἀγγελικὴν Λιβανίδον (μετὰ πάσης χαρᾶς σὲ δέχομαι καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Πάριν Ταβελούδην (ἔλαβον) Παράσιον Ζωγράφον (χαῖρον πού ἔγινες καλὰ· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου, διότι ἔως νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὁ ἐνδιαφερόμενος, βεβαίως θὰ ἔχῃ στείλῃ τετράδιον· τί γίνεται ἡ φωτογραφία;) Λοξίαν, Ἡρωικὸν Ξίφος (θὰ εἶχε λησμονήσῃ

ὅτι σοὺ ἔστειλε καὶ ἄλλο· δὲν πειράζει) Ὑψιπέτην Ἰέρακα (ὅχι, ἐγὼ δέν σου ἔστειλα τὴν «Πρόδον» οὕτε γινώσκω αὐτὸ τὸ φύλλον) Τσιγγαρέλαν (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου δὲν εἶναι ἐλεύθερον· ἂς στείλῃ ἄλλο) Χρυσὴν Ἀνθοδέσμη, Ἡπειρώτην (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἰωάννην Στεφάνου κτλ. κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Οἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Οἱ χάριτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωαι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

140. Λεξιγραφικός.

Τὸ ἓνα μέρος εἶναι πόλις.
Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο.
Καὶ τὸ σύνολόν μου ζῶων...
Ὅχι καὶ πολὺ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [ΕΕ]

141. Στοιχειογραφικός.

Εἶμαι ἐν ἅπ' τὰ στοιχεῖα· ἂν προσθέσῃς ἄλλα δύο
Τότε ὅλοι θὰ με βλέπουν νάνατέλλω καὶ νὰ δῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρυπολογιώτατου [ΕΕ]

142. Μεταγραμμαιστικός.

Βάλε πῖ καὶ βγάλε μῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
Ἀνδρὸς ὄνομα κοινὸ
Νὰ γενῇ θανατικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβουρίου Ρόδου [ΕΕ]

143. Τονογραφικός.

Ἐχω ἔκτασιν καὶ ὕψος, ὅπως εἶμαι ἂν μάρψῃς,
Εἰς τὸ αἶμα θὰ εἰέλθω, ἔαν με ὀδυνοῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου [ΕΕ]

144. Διευθυντικός.

- Εἶμαι ἔντομον πού ξεύρουν ὅλοι βεβαίως οἱ λύται
- Ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς με πέρνει, ἂν νικήσῃς ἐν-
[νοεῖται.]
- Θεὸς ἤμην τὸν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ με
[ξέφυρες.]
- Ἐὰν εἴπῃς «ὄχι» λύται, φθάνει τοῦτο διὰ νὰ
[μ' εὐρῃ.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [ΕΕ]

145. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνδὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζουν τέσσαρας ἄλλας λέξεις, ἐξ ὧν
νάποτελεσθῇ Κυβολέξον

Ἀκίς, μισὸν, Χιλή, μονή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους [ΕΕ]

146-147. Ἀπροσδοκῆτα.

- Ποῖος Ἀθηναῖος ἦτο Λακεδαιμόνιος;
- Τὴν γράμμα ὑπάρχει πρὸ τοῦ Ἀλφα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταταβίου τῆς Τησακίωνης [ΕΕ]

148. Ποικίλη ἀπροσδοκῆτα ἐκ παραγῶγων.

Νὰ εὐρεθῶσι λέξεις παραγόμεναι ἐκ τῶν ρημά-
των: 1, Πέπτω. 2, Τίκτω. 3, Κόπτω. 4, Τ-
πνύω. 5, Ἀρχω. Τοῦτων δὲ, τὰ δύο πρῶτα
γράμματα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς τρίτης,
τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τετάρτης καὶ τὰ
δύο τελευταῖα τῆς τελευταίας, νὰ σχηματίζουν
κατὰ σειράν ὁπωρικὸν καὶ θεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβέρτου Τυτσακίδου [ΕΕ]

149. Φωνηεντολόγιον.

ν - δ - ε - δ ν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλφῆς τοῦ Τσιπέως [ΕΕ]

150. Γρῆφος.

ΔΟ Ν ΑΙΝ ΕΙΝ Μ/ΕΕ

Α

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Κ. Δεκαβάλλα [ΕΕ]

Παράρτημα.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 123 Ἀσκήσιν τοῦ 10ου
φυλλαδίου παρελήφθησαν ἐκ παραδρομῆς αἱ με-
ταβληταὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι:
γέρων, γοργὸς, γρύσιον, δεξιός, ἐκάτερος.